Karkerên hemû welatan û gelên bindest, yekbin!

riya azadi

Çiriya Paşin 1988
Hejmar 122
Kasım 1988
Sayı 122

Organa Komita Merkezi ya Partiya Sosyalist a Kurdıstana Tırkiyê

TEVGER GYK Bildirisi

SÖMÜRGECİ REJİMİN AÇLIK VE TERÖR POLİTİKASINA HAYIR!

Tevgera Rızgariya Kurdıstan (TEVGER) Genel Yönetim Kurulu, 4-6 Kasım günleri yaptığı toplantıda kuruluştan bu yana geçen dönemi ve Yürütme Komitesi'nin sunduğu raporu değerlendirdi ve gündemindeki konuları görüşerek sonuçlandırdı. GYK yurt içinde örgütlülüğü geliştirmeye ve çalışma düzeyini yükseltmeye yönelik önemli kararlar aldı, ayrıca kimi güncel konulara ilişkin olarak örgütün politikasını belirledi ve kamuoyuna yönelik olarak aşağıdaki bildiriyi yayınladı.

TEVGER, son bir yıldan bu yana dünyamızda başlayan yumuşama sürecini, nükleer silahlardan bir bölümünün ortadan kaldırılmasını, diğerlerinin de azaltılması ve sonuçta tüm olarak yok edilmesi için sürdürülen görüşmeleri olumlu karşılar, dünyamızda gerginliğin azaltılması, barış ve silahsızlanma yönündeki tüm çabaları destekler.

TEVGER, yine son dönemde, dünyamızda, bölgesel nitelikteki çeşitli çatışma ve uyuşmazlıkların barışçı yollardan bir çözüme bağlanması için başlatılan görüşme süreçlerini (Afganistan, Angola-Namibya, Nikaragua, Kamboçya vb..) olumlu bulur. Bu sorunlar halkların kendi kaderlerini serbestçe tayin hakkı ve sömürgeciliğin, ulusal baskının, ırkçılığın, emperyalist müdahalelerin son bulması çerçevesinde adil bir çözüme ulaşmalıdır.

Bölgemizde yıllardır süregelen, Irak ve İran'ın ekonomilerine büyük zararlar veren, her iki taraf için de yıkıma ve milyonu aşkın kişinin yaşamını yitirmesine, sakat kalmasına neden olan, en başta da, aynı zamanda Kürdistan'da cereyan ettiği için, ülkemizin güney parçasının yıkımına ve halkımızın büyük acılar çekmesine yolaçan Irak-İran savaşında, geç de olsa ateşkes sağlanmış olmasını da olumlu, sevindirici bir adım sayıyoruz.

Ne var ki, Irak-İran arasında susan silahlar Kürdistan'da ölüm kusmaya devam ediyor. Irak rejimi, daha ateşkes ilan edilmeden Kürt yurtsever güçlerine karşı başlattığı yeni ve geniş çaplı saldırıyı ateşkesten sonra daha da yoğunlaştırarak sürdürmektedir. Irak ordusu en modern silahlarla Kürdistanı yakıp yıkmakta, halkımıza karşı uluslararası sözleşmelerle yasaklanmış olan kimyasal silah kullanımını pervasızca sürdürmektedir. Binlerce Kürt köyü ve kasabası yerle bir edildi. Halkımızdan onbinlercesi katledildi, kitleler sürgüne tabi tutuldu, köleleşti-

(Devamı 15. sayfada)

TERİTORYAL SAVUNMA ve TOPLUMUN GÖRÜLMEMİŞ MİLİTARİZASYONU

1960 yılından önce burjuvazinin elinde halka karşı kentte polis, kırda jandarma vardı ve o zamanlar ''jandarma dayağı'' sözü ünlüydü. İş bir ayaklanmaya varırsa, o zaman da ordu kullanılırdı.

1960'lardan bu yana ise burjuvazi yeni türden terör güçleri oluşturdu. Önce 1960'lı yıllarda **sivil** ve **askeri** türden **''komando''**lar ortaya çıktı. Askeri komando birlikleri, gerilla tipi halk hareketlerine karşı kullanılmak üzere oluşturuldular ve Isparta Eğridir'de bunun için bir eğitim merkezi kuruldu. Böylece ordu birliklerinin saflarına bir dizi ''komando tugayı'' ya da ''taburu'' katıldı. Sivil komandolar ise MHP'nin yarıresmi eğitim merkezlerinde oluşturuldular ve bunlara **''bozkurtlar''** denildi. Bundan böyle, Kürdistan'daki ''silah ve suçlu aramaları''nda komando birlikleri kullanılırken (toplu köy hatta kasaba baskınları, kitle halinde işkence, hakaret bu yıllarda başladı ve bugüne kadar süregeldi) kentte de bozkurtlar öğrencilere, işçilere, öğretmenlere ve toplumun öteki ilerici ve aydın güçlerine karşı saldırı ve cinayet işinde kullanılır oldular.

1960'ların sonlarında Türkiye'de politik yaşama **''Özel Harp Dairesi''** terimiyle birlikte **''Kontrgerilla''** girdi. Kontrgerilla önce 12 Mart döneminin işkence ve provokasyon çarkında fiilen kendini duyurdu. Daha sonraki yıllarda ise yoğun biçimde kullanıldı. Göze görünmeyen, ordu ve MİT içinde yuvalanan, bir eli faşist komandolara uzanan kontrgerilla, 12 Eylül öncesinde Kanlı 1 Mayıs'ta, Maraş kıyımında ve daha nice kanlı terör olayında kullanıldı. Faşist darbe onun yarattığı terör ve provokasyon ortamını gerekçe yaptı.

Bu dönemde polis içinde de kitle hareketlerini bastırmak için **''toplum polisi''** denen ekipler, bir bakıma bir polis ordusu oluşturuldu. Şimdilerde buna **''çevik kuvvet''** denmektedir.

12 Eylül faşizmi bunlarla yetinmedi. O, bir yandan sola ve Kürt ulusal hareketine, bir bütün olarak demokrasi güçlerine karşı **''Terörle Mücadele Dairesi''** ve buna bağlı **''terörle mücadele timleri''** oluştururken, Kürdistan'da da, ayrıca, şu anda sayıları 40 bin dolayında

(Devamı 13 Sayfada)

www.arsivkurdi.org

DİYARBAKIR MEKTUBU • JÊHAT

Açlık Grevi

20 Ekim 1988 tarihinde başlayan açlık grevi, 17. gününü doldururken, gelen son haberlere göre iki kişi hayatını kaybetti. Bilindiği gibi yıllardan beridir ki, Diyarbakır'da açlık grevleri yapılıyor. Politik tutukluların ölüm pahasına elde ettikleri bütün haklar tekrar tekrar gaspediliyor. Son olarak "tünel kazılmış" gerekçesiyle tutuklular, başka cezaevlerine nakledildiler. Bu ve 1 Ağustos Genelgesi'ne karşı **5 Nolu**'da 260, sivilde ise 160 tutuklu, açlık grevine başladılar. Tutukluların açlık grevi sürerken, tutuklu aileleri de SHP İl binasında açlık grevine başladılar. Tutuklu aileleri, oluşturdukları komite vasıtasıyla açlık grevinin 7. günü olan 8.11.1988 tarihinde "**Ölüm Orucu**"na başlayacaklarını kamuoyuna duyurdular.

Açlık grevindeki tutuklu ailelerini ziyaret eden ANAP Diyarbakır Milletvekili Nurettin Dilek ile Mardin Milletvekili Nurettin Yılmaz'dan edinilen şifahi bilgilere göre "Sayın Başbakan, bütçe görüşmeleriyle meşgul olduğu için, bu konuya zaman ayıramıyormuş!.."

5 Nolu'dan gelen iki ölüm haberi ve tutuklu ailelerinden bazılarının hastaneye kaldırılmış olmasına rağmen, açlık grevi devam ediyor ve özellikle de başta üniversite gençliği olmak üzere, halktan büyük bir destek görüyor.

Rejimin Diyarbakır'daki açlık grevine karşı böylesine tavırsız kalmasının bir nedeni de, geçenlerde öldürülen cezaevi eski amiri Esat Oktay Yıldıran'ın öcünü almak istemesidir. Esat Oktay'ın yaptıkları salt cezaevinde yatmış olanlar tarafından değil, Diyarbakır halkı tarafından da çok iyi biliniyor.

Esat Oktay'ın öldürülmesi üzerine Genel Kurmay'ın bir açıklaması TV ve günlük basında yayınlandı. Açıklamaya göre E. Oktay Yıldıran, görevini adli ve idari kurallar içinde yapan seçkin ve başarılı bir subay imiş.. Bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu, **5 nolu**'da yatmış bir arkadaşınız olarak kendim gördüm, yaşadım.. Sözkonusu "seçkin" subay, faşistin, barbarın, hunharın teki idi. Gerçek bir Gestapo şefi idi.

Dicle Kampı'nda Ölüm

Irak Kürdistanı'ndan gelen sığınmacılardan Dicle Nehri kenarına yerleştirilmiş olanların durumu oldukça kötü. Kendileriyle yaptığımız görüşmeler sonucu, birkez daha Türk burjuva basınının yazdıklarının ne derece yalan olduğunu gördük. Polis ve askerlerin kendilerini sürekli olarak rahatsız ettiklerini; saçmasapan gerekçelerle çadırlara girdiklerini, arama yaptıklarını, daha da ileri giderek kamplardaki yönetici durumundaki pêşmergeleri sorguya çektiklerini söylediler.

Diğer yandan kampta açlık en büyük sorunlardan birini oluşturuyor. Günde adam başına bir somun ekmek veriliyor ve bununla idare etmeleri gerektiği söyleniyor. Ayrıca çarşıya çıkıp alışveriş yapmaları da yasaklanmış. Bu durumda olan insanlar arasında doğal olarak sorunlar ortaya çıkıyor. Asker ve polisler küçük bir tartışmayı bahene ederek, çoluk çocuk demeden yüzlerce insanı karakollara götürüp sorgulamaktalar. Bundan dolayı Diyarbakır Emniyet Sarayı bu insanlarımız arasında gerekli üne kavuşmuş.

Soğuk ise, başlı başına bir sorun. Bundan en çok çocuk ve kadınlar etkilenmekteler. Olağanüstü Hal Bölge Valiliği, şimdiye kadar soğuktan 91 kişinin yaşamını yitirdiğini açıklamak zorunda kaldı. İnsanlarımız "**Tırko yê me bikûje**" (Tırko bizi öldürecek) demekteler. Bunda çok haklılar..

Diğer yandan sömürgeci rejim, elden geldiği ölçülerde yöre halkı ile kamplardaki insanlarımızın ilişki içine girmesine engel oluyor. Kendileriyle konuşmak istediğimizde, ya bizi polis sanıp konuşmaktan kaçınıyorlar, ya da Türk devletine övgüler diziyorlar. Ancak yeterince güvendikten sonra, sorunlarını dile getiriyorlar.

Soğuk, açlık ve polisin çeşitli baskıları ile iç içe yaşamakta olan mültecilerin sorununa eğilmek, tüm demokrat kişi, örgüt ve kuruluşların ortak sorunudur. Diyarbakır halkı Irak Kürdistanı'ndan gelen halkımızla omuz omuzadır.

Bürokratik İşlemlerde Diyarbakır'a "Özel Muamele"

Diyarbakır Kürdistan ulusal demokratik mücadelesinin geliştiği yerlerin başında geliyor. Bu da, ister istemez sömürgeci rejimi rahatsız ediyor. Devlet dairelerine işi düşen vatandaşlarımız çeşitli küçültücü hareketlerle yüz yüze kalıyorlar. Özellikle pasaport dairesinde bu durum daha açık bir şekilde görülüyor.

Pasaport almak isteyen Diyarbakır'lı için "güvenlik soruşturması" allahın emri.. "Soruşturma" çok uzun bir zaman aldığı için, çaresiz kalan vatandaş, büyük paralar vererek işlemlerini aracılar vasıtasıyla yürütmeye çalışıyor. Yeterli derecede parası olmayan vatandaşlar ise, kendilerine verilen süre dolup yeniden gittiklerinde, "fazla kurcalama" sözleriyle tehdit edilmekteler.

Yine trafik tescil dairesindeki memurlar ise, kendileri için gerekli kırtasiye ve diğer ihtiyaçlarını işi düşen vatandaşlardan temin etmekteler. Örneğin, "şu kağıttan 50-60 adet fotokopi çek getir, işini yapalım" vb diyorlar.. Köyden gelenlerden ise, yoğurttan, yağa, yumurtaya kadar hertürlü haracı aldıktan sonra işlemlerini yapıyorlar.

12 Eylül öncesi Diyarbakır'ın ismini duyup kaçan polis memurları, şimdi Diyarbakır'a tayin yaptırabilmek için torpil arıyorlar.

Ama şu da bir gerçek ki, halkın bunlara karşı nefreti ve kini hergeçen gün artıyor. Halkımıza olan inancımız sonsuzdur. İnanıyoruz ki, içi nefret ve kin dolu olan bu halk, birgün baş kaldırıp kahramanca bu güzel yurdunu sömürgeci güçlerle onların işbirlikçilerinden kurtaracak; özgür ve bağımsız Kürdistan'ı kuracaktır. ■

www.sitemkurdi.org

Sömürgecilerin Timsah Gözyaşları

İran-Irak savaşında "ateşkes" anlaşmasının imzalanmasından sonra, Irak devletinin büyük ve iyi donanmış askeri güçlerle yaptığı saldırılar sonucunda evini, tarlasını, yaşlı ana ve babasını ve hatta çocuklarını bırakıp "denize düşen yılana sarılır" misali Türkiye'ye sığınan Iraklı Kürtler hakkında çok şeyler yazıldı. Birçok uluslararası kuruluş, devlet ve partiler, demokrat ve humanist kişi ve örgütler halkımıza yönelik bu imha savaşını protesto ettiler. Ben herkesçe bilinen bu olayları tekrarlamak niyetinde değilim. Bu mektubumda mülteci kamplarındaki durumu ve olan birkaç olayı aktararak, sömürgeci Türk devletinin, halkımız için döktüğü timsah gözyaşlarını ve faşist rejimin sinsi planlarının açığa çıkartılmasına az da olsa katkıda bulunmak niyetindeyim.

Ölümden kaçarak Türkiye-Irak sınırına gelen binlerce yaşlı, kadın ve çocuğu istemiyerek de olsa kabul eden Evren-Özal diktatörlüğü, uluslararası planda prestij kazanmak için bu olaydan faydalandılar. Uluslararası anlaşmalara saygılı olduklarını, hümanist ve insancıl vs. olduklarını propaganda ettiler.

Iraklı Kürtlerin kabul edilmesinden, Irak Kürdistanı'ndan gelen insan akınının sona ermesinden sonra, faşist rejim asıl ve Kürt düşmanı yüzünü göstermeye başladı. Başlangıçta, halkımız, Irak Kürdistanı'ndan gelen kardeşlerine birçok yardımda bulundu. Kamyonlarla yiyecek, giyecek ve öteki eşyaları taşıdı. Fakiriyle, zenginiyle bir parça ekmeğini derbeder ve perişan bir durumda bulunan kardeşleriyle paylaştı. Sömürgeci rejim, kendisini korkutan bu dayanışmaya açıktan açığa karşı çıkma cesaretini gösteremedi, halkın tepkisinden korktu. Bunun yerine mültecilere zorunlu ihtiyaç malzemesi getiren araçları "silah ve kaçak mal", "pêşmerge" arama bahanesiyle engellemeye çalıştı. Ve nihayet Yüksekova Belediyesi hoparlörlerinden "mültecilere savcılık izni olmadan eşya götürenlerin, mallarının ve arabalarının müsadere edileceği, mahkemeye verilecekleri" resmen ilan edildi. Tüm bu engellere rağmen halkımız, kardeşlerine yardıma devam etti. Ama bu kez de faşistler, gelen yardımların ordu vasıtasıyla dağıtılacağını bahane ederek, yardımların çok az bir kısmını Iraklı Kürtler arasında dağıttılar. Kalan kısmını ise, Lice depreminde olduğu gibi ya gizlice sattılar,

NEWROZ

ya da ordu depolarına götürdüler.

İşte sömürgecilerin gerçek yüzü. Onlar bir yandan uluslararası kuruluşlardan, Batılı devletlerden yardım isterlerken —ki amaçları mülteciler bahane ederek elde edecekleri dolarları birkaç "haramzadenin" kasasına aktarmaktır— bir yandan da yardımları engellemeye çalışıyorlar..

Yardımların, Irak Kürdistanı'ndan gelen kardeşlerimize ulaşmasını engellemekle sömürgeciler, onları her dediklerine uymaya zorlamayı amaçlıyorlar. Öte yandan birlikte getirdikleri dinar (Irak para birimi), altın vs. gibi kıymetli eşyaları "ucuza kapatmak" istiyorlar. "Irak ordusunun saldırılarından korumak" bahanesiyle aileleri bölüp parçalayarak, kadını kocasından, baba ve anayı evlatlarından ayırarak değişik bölgelerde iskana tabii tutuyorlar. Ki bu iskan bölgelerinden biri de Yüksekova yakınındaki "Serdeşt" ovasıdır. İşte bu Serdeşt Kampı'nda olan birkaç olay:

- Birgün bir gurup kadın çamaşır yıkamak, temizlik yapmak için nehire gidiyorlar. Askerlerden biri soyunuk ve çıplak vaziyetteki kadınların resmini çekiyor. Bu olaydan haberdar olan kadınlar, askere iyi bir dayak ziyafeti çektikten sonra, fotoğraf makinasını da parçalıyorlar. Bunun üzerine onlarca asker kadınlara hücum edip dövüyor, eziyet ediyorlar ve "bunlar teröristtirler" yalanıyla barbarlıklarını gizlemeye çalışıyorlar. Biz Türkiye Kürdistanı'ndakiler, "terörist" bahanesiyle bizlere nelerin yapıldığını, kızlarımızın, ana ve bacılarımızın "bekaret kontrolünden" geçirildiğini, namusumuza el uzatıldığını çok iyi biliyoruz. Bundan dolayı sömürgecilerin "canları, malları ve namusları bizim güvencemiz altındadır" vb. sözlerinin ne anlama geldiğini çok iyi biliyoruz..
- Faşist ve namus düşmanı bir komiser, bir kadına sarkıntılık ediyor. Kadın da bu durumu kampta bulunan pêşmergelere bildiriyor. Bunun üzerine pêşmergeler komseri yakalayıp dövüyorlar. Jandarmalar da kampta bulunanları kurşun yağmuruna tutarak bir kişiyi öldürüp, birkaç kişiyi de yaralıyorlar. Sonra da, "aralarında kan davası var, siyasi görüş ayrılıkları var v.s. Bu nedenle kendi aralarında çıkan çatışmada birbirlerini öldürüyorlar" yalanını radyo, televizyon ve boyalı basın aracılığıyla yayarak barbarlıklarını gizlemeye çalışıyorlar. Ayrıca aynı uydurma gerekçelerle Irak Kürdistanı'ndan gelen kardeşlerimizi dağıtıp bölmek istiyorlar.
- Sömürgecilerin bir diğer yalanı ise, —ki basına geniş ölçüde yansıdı— kampta 4 PKK'lının yakalanması idi. Aslında yakalananların PKK ile hiç bir ilişkileri yoktu. Bunlar Irak Kürdistanı'ndan gelen ve kampta içişlerini yönetmekle görevlendirilen komite üyesi siyasi kadrolardı. 4 kadroyu uydurma gerekçelerle gözaltına alan sömürgecilerin bu işteki amaçları ise halkı yönetimsiz bırakarak onlara her istediğini kabul ettirmekti. Ertesi gün halk kampı ziyarete gelen Vali, Hakkari savcısı, belediye başkanı ve yüksek rütbeli subayların etrafını çevirerek 4 kişinin serbest bırakılmasını talep ettiler. Jandarmalar halkı zorla dağıtıp her çadırın önüne bir asker yerleştirdiler. Kampta "sıkıyönetim" ilan edildi. "Teröristleri açığa çıkarma" bahanesiyle herkes MİT tarafından sorguya çekilmek istendi. Bu uygulamayı protesto eden halk dağıtılan ekmekleri almadı. Boyalı burjuva basını ise "nankör Pêşmerge" başlıklarını atarak olayı çarpıttı, gerçekleri gizledi.

Kamp daha ziyade bir zındanı andırmaktadır. Aralarındaki tek fark kampın üstünün açık olmasıdır. Kampların etrafı dikenli teller ve nöbetçilerle çevrilmiştir. Kampa giriş ve çıkışlar yasaktır.

Sömürgeciler, Irak Kürdistanı'ndan gelen kardeşlerimizi bizlerden ve mücadele alanlarından uzaklaştırmak için, şimdi de "buralarda havalar soğuk, mültecileri sıcak bölgelere yerleştirmek gerekir" bahaneleriyle batıya, Akdeniz kıyılarına sürgüne göndermek istiyorlar. Ayrıca uşakları ve ajanları vasıtasıyla "bakın işte Irak Kürdistanı'nda yıllarca mücadele edildi de ne oldu? sonuçta derbederlik perişanlık... Aklınızı başınıza toplayın sizlerin de sonu böyle olur. Türk devleti güçlüdür ve dosttur, vs." propagandasını yaptıran sömürgeciler, tüm çaba ve engellere rağmen halkımızın kardeşlerine yardımını önleyememiştir. Halkımızda düşmana karşı kabaran öfke ve dayanışma duygularını yok edememiştir. Bu öfke ve dayanışma duyguları sömürgecilerin iktidarına son vermede, ülkemizi özgürleştirmede kuşkusuz çok önemlidir.

Devrimci selamlarımla, mücadelenizde başarılar dilerim.

TEVGERE OMUZ VERMEK BİR YURTSEVERLİK GÖREVİ

S. DİLAN

Sekiz Kürdistanlı parti ve politik grubun oluşturduğu Kürdistan Kurtuluş Hareketi (TEVGER) çalışmalarını sürdürüyor. Kuruluşundan bu yana geçen yaklaşık 6 aylık süre içerisinde yapılan çalışmaların bir bölümünü şu şekilde özetlemek mümkün:

TEVGER'in oluşturulması kararlaştırıldıktan hemen sonra ilan hazırlıklarına girişildi. Bu amaçla Birliğin program ve duyurusunun Kürtçe ile Türkçe'nin yanısıra başka bazı dillerden de kamuoyuna sunulması için çalışma yapıldı. Afiş basılması, amblemin hazırlanması ve öteki hazırlıkların tamamlanmasının ardından da bilindiği gibi 22 Haziran 1988 günü Brüksel'de düzenlenen bir basın toplantısı ile TEVGER'in kuruluşu resmen ilan edildi.

Yine aynı günlerde Ortadoğu'yu ziyaret etmekte olan TEVGER temsilcisi, çeşitli ülke ve uluslardan ilerici, demokrat çevrelerle, ulusal kurtuluş hareketlerinin temsilcileriyle görüşmelerde bulundu ve onlara TEVGER'in program hedefleri, ilkeleri doğrultusunda bilgi verdi.

Bu arada TEVGER'in programı ile duyurusu Türkiye ve Kürdistan'da da ilerici yurtsever insanlara ulaştırıldı, onların bir ölçüde Birlik hakkında bilgi sahibi olmaları sağlandı.

TEVGER programı şu ana kadar Kürtçe-Türkçe, Kürtçe-Arapça ve İngilizce-Fransızca-Almanca dillerinde broşür biçiminde basılmış bulunuyor. Kuşkusuz bu, Kürdistanlı yurtsever kitlenin yanısıra birçok ülkede TEVGER'i ilerici ve demokrat çevrelere, barışsever insanlara tanıtma bakımından bizlere avantaj sağlıyor.

Geçtiğimiz dönemde TEVGER'in BM ve Avrupa Parlamentosu dahil çeşitli uluslararası kuruluşlarla, değişik ülkelerin ilerici ve demokratik çevrelerine yönelik olarak da çalışmaları oldu. Bu amaçla, sömürgeci Türk yönetiminin halkımıza karşı izlediği politikayı içeren İngilizce bir mektup hazırlandı ve ilgili yerlere ulaştırıldı. TEVGER'e üye örgütlerin üye ve sempatizanları, onun taraftarları birçok ülkede ilerici ve barışsever çevrelerle ilişkiye geçtiler, kendilerine TEVGER'in belgelerini ileterek, onunla ilgili bilgi verdiler.

TEVGER, İran-Irak savaşının kesilmesi sürecine girmesi ve Saddam yönetiminin Irak Kürdistanı halkımıza karşı soykırımına girişmesi üzerine, uluslararası planda gündeme gelen çalışmalara katıldı, onlara omuz verdi.

Buna bağlı olarak bir TEVGER temsilcisi Cenevre'de bulunan BM sarayını ziyaret etti, ilgili bazı çevrelerle görüşmelerde bulundu ve onlara Irak yönetiminin halkımıza yönelik saldırıları anlatıldı. Yine görüşme sırasında başlıyacak olan "barış görüşmeleri"ne Kürt temsilcilerinin taraf olarak katılmalarının sağlanmasının önemi ve zorunluluğu dile getirildi. Ardından TEVGER Yürütme Komitesi, BM Genel Sekreteri Perez De Cueller'a bir telgraf çekerek aynı yöndeki istemini tekrarladı. Bunun dışında TEVGER üyesi örgütler, bulundukları her ülkede Saddam rejiminin insanlıkdışı politikasını, katliamlarını protesto eden, onun gerçek yüzünü açığa çıkaran eylemlerde aktif şekilde yer aldılar.

12 Eylül 1980 darbesinin 8. yılı nedeniyle TEVGER YK bir bildiri çıkardı. Ayrıca TEVGER taraftarları bazı ülkelerde düzenlenen yürüyüş ve mitinglerle faşist cuntanın işbaşına gelişini protesto ettiler.

Türkiye'de mahalli seçimlerin erkene alınıp alınmaması konusunda gündeme gelen referandum dolayısıyla TEVGER, bir basın açıklaması çıkartarak kitleleri hayır oyu kullanmaya çağırdı.

Faşist cuntanın lideri Kenan Evren'in F. Almanya'yı ziyaret etmesinin anlaşılması üzerine TEVGER çıkardığı Türkçe ve Almanca bir bildiri ile bu ziyareti protesto etti. Aynı amaçla F. Almanya'nın değişik bölgelerinde pullama yapıldı. TEVGER taraftarları düzenlenen miting ve öteki protesto gösterilerinde yer aldılar.

Yine bu dönemde, TEVGER'i temsilen bir delegasyon Kürdistan'ı da kapsayan ikinci bir Ortadoğu gezisine çıktılar. Gezi sırasında gerek Kürdistanlı ve gerekse öteki uluslardan birçok örgütle görüşmeler yapıldı, işbirliği ve ortak çalışmalar konusu tartışılıp değerlendirildi.

TEVGER'in kuruluşunun tamamlanmasından sonra kabul edilen eylem programına göre yapılması gereken çalışmalardan biri de Birliği tanıtıcı toplantılar düzenlemekti.

TEVGER bu amaçla geçtiğimiz aylarda Stockholm, Kopenhag, Hamburg ve Frankfurt kentlerinde olmak üzere dört ayrı yerde kitleye açık toplantılar düzenledi. Bu toplantılarda TEVGER'i temsilen hazır bulunan konuşmacılar, onun program hedefleri, ilkeleri üzerinde durdular, kitleden gelen sorulara yanıt verdiler.

23 Ekim 1988 günü ise TEVGER'le dayanışma amacıyla bir gece düzenlendi. Herhangi bir örgüte üye olmayan pek çok yurtsever insanın da hazır bulunduğu toplantı kitlesel, disiplinli ve coşkulu geçti. Gece, gerek politik mesaj ve gerekse kültürel program yönünden de kitlenin beğenisini kazandı.

Diğer taraftan bazı yurtsever örgütler halihazırda TEVGER'e üye değiller. Bu örgütlerin Birliğin saflarına katılmalarını sağlamak ise TEVGER'in hedefleri arasında yer alıyor. TEVGER, bu amaçla bu örgütlerin yetkilileriyle görüşme ve var olan sorunları onlarla tartışma çalışmasını sürdürüyor. Yine her hangi bir örgütle birlikte çalışmayan tek tek yurtsever insanlarımızın durumu da TEVGER yetkili organlarında üzerinde durulan konulardan biridir. Bu insanların TEVGER saflarına katılmalarını, onun çalışmalarına omuz vermelerini sağlamak amacıyla hem merkezi organlar ve hem de birçok ülkede faaliyete geçmiş bulunan TEVGER komiteleri çaba harcamaktadırlar. Önümüzdeki dönemde bu yöndeki çalışmaların daha da yoğunluk kazanması beklenmeli.

TEVGER, yurtsever güçlerin birliğini sağlama ve halkımızın kurtuluş mücadelesini güçlü kılma doğrultusunda atılmış önemli bir adımdır. Onun saflarına katılmak, onunla dayanışma içerisinde olmak bir yurtseverlik görevidir. TEVGER'in ve bir bütün olarak yurtsever hareketin ancak kitlelerle kucaklaştığı, onlar tarafından desteklendiği, onları örgütleyip harekete geçirebildiği ölçüde başarıya ulaşacağı bilinen bir gerçektir. Bu bakımdan, ister TEVGER'de yer alan örgütlerin taraftarı olsun, ister olmasın tüm ilerici insanlarımıza, yurtseverlere bu çalışmalara katılmak, ona omuz vermek görevi düşüyor. Düşmana karşı olanca enerjimizi ve gücümüzü seferber etmek, halkımızı özgürlüğe kavuşturacak mücadeleyi daha ileri bir aşamaya götürmek için kaybedecek zamanımız yok. Gün safları sıklaştırma ve kavgayı güçlü kılma günüdür.

www.arsiv.org

DEVLET TERÖRÜ VE TUZLA OLAYI

7 Ekim günü, İstanbul'un yanıbaşındaki Tuzla'da polis ekipleri bir otomobil içindeki dört genci tarayarak öldürdüler. Herşey, filimlerde görülen türden bir mafya çetesinin eylemi gibi cereyan etti.

Olay, polisle herhangi bir çatışma değil, tam bir kurşuna dizme olayı idi. Sözde bu dört genç Tikkocu ve eylem hazırlığı içinde imişler. Bu kanıtlanmış değil. Öyle de olsa, polisin, herhangi bir gizli örgüte mensup ve eylem yapma ihtimali bulunan kişileri gördüğü yerde kurşuna dizme yetkisi yok.

Polis, otomobilin geçeceği yol üzerinde pusu kurmuş, onu durdurup bu dört kişiyi yakalaması mümkün. Ama otomobili dörtbir yandan tarıyor, yüzlerce mermi yağdırıyor. Arabadaki gençlerin herbirine onlarca kurşun isabet etmiş. Arabada ise polise göre bir tabanca bulunmuş! Sonradan tabanca sayısı ikiye çıkarıldı.. Öldürülenlerden birinin emekli polis olan babası, bu tabancayı da polisin arabaya koyduğu kanısında.

12 Eylül'den bu yana bu tür olaylara alışık olan basın, ilk gün olayı polisin başarılı bir operasyonu gibi verdi. Ama daha sonra, olayın verdiği dehşetten, herkesin, aynı şeyin kendilerinin veya çocuklarının başına da gelebileceğini düşünüp tedirgin olmasından mı veya başka bir nedenle mi, basın olayın üzerine gitti, tepki gösterdi. Çoğu kişi, polis bakımından bunun bir izleme, yakalama çabası değil, cinayet olduğu kanısında idi.

Olay İstanbul'un yanıbaşında meydana geldiği, hemen basına yansıdığı ve kamuoyunun sert tepkisini çektiği için, ilgili polisler hakkında sözde soruşturma açıldı. Ama bu ve benzeri olaylar besbelli ilk değil. Polis bu tür pervasızca cinayetlere yıllardır alışmış bulunuyor. Özellikle Kürdistan'da, polis, jandarma ve komando birlikleri yıllardır "gördüğün yerde vur" emrini uyguluyorlar. Bu olayların bir bölümü, değişik biçimde de olsa basına yansıyor, bir bölümü ise hiç yansımıyor bile. Çoğu zaman, "güvenlik güçleriyle çatışmaya giren şu kadar kişi ölü olarak ele geçirildi," deniyor...

Bu olayın bir özelliği, onun, adına "Terörle mücadele timi" adı verilen özel timler eliyle işlenmiş olmasıdır. Bu timlere ilişkin olarak, daha kuruluş aşamasından bu yana Riya Azadi'de zaman zaman yazdık. Bunlar sola, Kürt yurtsever hareketine, toplumdaki işçi, gençlik hareketleri türünden tüm ilerici hareketlere karşı örgütlenmişlerdir. Amaçları, besbelli terörü önlemek değil, tersine, terör estirmektir. Bunlar toplumun ilerici güçlerine karşı provakasyon ve cinayetlerde kullanılıyorlar. Yurt içinde ve dışında bunlara çeşitli eylemler yaptırılıyor.

SHP Mardin Milletvekili Adnan Ekmen bu durumu şu sözlerle dile getiriyor: "Türkiye'de acımasız ve vahşi bir devlet terörü vardır, özel timler insan avındadır."

Özel timlerin Tuzla'daki pervasızca cinayetini örtbas etmeye çalışıp savunanlardan biri de İstanbul Emniyet Müdürü Hamdi Ardalı. Sözkonusu mafyavari kıyımın baş sorumlularından biri olan Ardalı ile ilgili olarak Riya Azadi'nin Mart 1988 tarihli sayısında, "Bir Sömürge Valisinin Geçmişi" başlıklı yazıda geniş bilgi vermiştik. 12 Eylül öncesinde Trabzon Emniyet Müdürü iken bir dizi cinayete, vurguna ve benzer kirli işlere adı karışmış, Şubat 1988'de ise Diyarbakır'a vali olarak atanmıştı. Daha sonra bu zat İstanbul Emniyet Müdürlüğüne getirildi.

Emniyet örgütünde, MİT'te, yönetim kademelerinde, besbelli birçok Ardalı var. 12 Eylül rejimi böylelerinin sayısını kat kat arttırdı ve onları kilit noktalara getirdi. 12 Eylül, eskilerine ek olarak yeni terör odakları yarattı.

Bay Evren, F. Almanya gezisi sı-

(Devamı 13. sayfada)

Birinci TKSP Davasında

BEŞ YIL SONRA İKİNCİ KARAR

Diyarbakır Sıkıyönetim Mahkemesi'nde TKSP aleyhine açılan birinci davada, 1983 yılında 93 kişi 24 yıla varan çeşitli ağır hapis cezalarına çarptırılmıştı. Temyiz üzerine Askeri Yargıtay bu kararı kimi sanıklar bakımından onaylarken, 55 sanık hakkında da, kısmen leyhte, kısmen aleyhte bozmuştu.

Diyarbakır Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi, bozma sonucu kendisine iade edilen dosyayı, geçtiğimiz Ekim ayında birkez daha sonuçlandırdı. Mahkeme, bazı sanıklarla ilgili olarak bozmaya uyup cezayı hafifletirken veya beraat kararı verirken, bazıları hakkında da önceki cezalarda ısrar etti.

Gerçekte mahkeme, beraat edenler veya cezası hafifletilenler için de birşeyi değiştirmiş olmadı. Çünkü bunlar kendilerine daha önce verilmiş olan cezaları, ünlü 5 Nolu işkencehanede fazlasıyla yatıp çıktılar.

Yeni kararla Mahkeme **Nihat Yurtkıran** (12 yıl) ve **Necmettin Salaz** (10 yıl) haklarındaki eski kararında direndi.

Nazif Kaleli, Kenan Kızıl ve **Orhan Miroğlu** hakkındaki ceza hafifletilerek 10'ar yıl ağır hapise indirildi.

Hüseyin Öksüz, Sertip Karahan, Yavuz Koçoğlu, Abdurrahman Kıran, M. Tayyar Kurt'a 8'er yıl ağır hapis cezası verildi ve haklarındaki gıyabi tutuklamanın devamına karar verildi.

Nuri Sınır, Yılmaz Odabaşı, Adnan Odabaşı, Turan İl, Abdüllatif Kaya, Hikmet Keskin, Mahmut Erdal, Fikret Kılıç, Nurettin Ataman, Ahmet Korkmaz, Mustafa Çetin Çevikoğlu, Mehmet Kıran ve **Lezgin Önal**'ın 8'er yıl ağır hapse mahkümiyetlerine karar verildi.

Mehdi Zana 6136 sayılı kanuna muhalefetten (ateşli silah taşıma ve bulundurma) 7 yıl 6 ay ağır hapse mahküm edildi. (Zana'ya, örgüt üyeliğinden ayrıca 15 yıl verilmiş ve bu askeri yargıtayca onanmıştı).

Mehmet Kahraman hakkındaki beraat kararında direnildi.

Cemal Ekren, Salih Erdur, Kemal Duran, Mehmet Necmettin Aras, Cemil Gülpınar, Erdoğan Geyik, Mahmut Nedim Saraçoğlu, Cemalettin Korkmaz, Abdullah Saraçoğlu, İbrahim Tuğrul Şermet, İhsan Kılıç, Ortah Atak, Mehmet Emin Aydın, Celal Deniz, Ömer Çiçek, Derviş Kısa, Ali Çetinkaya, Mustafa Gündoğdu, Kudbettin Arıkboğa, Mehmet Celal Sarıkaya, Muhsine Şahin ve **Ersin Söylemez**'in beraatlerine karar verildi.

M. Ferit Alagündüz ve **Salih Uçar**'ın davaları tefrik edildi. Ayrıca gıyabi tutuklama kararı verildi.

Ahmet Çetinkaya, Abdülkadir Aydın ve **Nizamettin Şahin** haklarındaki dava ise, zaman aşımı nedeniyle düşürüldü.

www.arsivakurdi.org

BİR İŞKENCECİNİN SONU • S. EROL

Türkçede ''gebermek'', ''gebertilmek'' diye bir deyim var. Sözlükteki anlamı (hakaret sözü olarak) ''ölmek'' olan bu sözcük, genellikle fare, köpek, yılan, eti ve sütü yenmiyen bazı hayvanların ölümü sözkonusu olunca nedense hep böyle söylenir... Örneğin bir fare, etrafa korku salan zehirli ve saldırgan bir yılan, kudurmuş bir köpek... için ''öldü'', ''öldürüldü'' denmez, ''gebedi'', ''gebertildi'' denir. Biri kalkar da bu hayvanlar ''öldü'' ya da ''öldürüldü'' derse, çok hor karşılanır..

Bu niteleme bir raslantı sonucu ortaya çıkmamış. Yerinde kullanıldığı zaman bir gerçeği tüm yalınlığıyla dile getirir. Bundan hareketle toplumda zalimlikleriyle, onursuzluklarıyla yüreklere kin ve nefret salan, insani özeliklerini yitiren kişiler için de, bu terim yüzyıllardır kulanılır olmuş... Edebiyat ve diğer sanat dallarına da yansımış bu. H.R. Gürpınar şöyle der: ''O ölmemiş, gebermişti.''

23 Ekim 1988 günü, İstanbul Kısıklı Meydanı'nda mavi halk otobüsünün içinde başından kurşulanarak ''öldürülen'' Binbaşı Esat Oktay Yıldıran için biz de, gebertildi tabirini kullanırsak, sadece halkın bir cellat hakındaki duygu ve düşüncelerini paylaşmış oluruz.. ''Ben buraya bir görevle (işkenceyi kastediyor) gönderildim. Benim görevim sizleri eğitmek. Burası bir anlamda askeri okuldur. Burada benim dediğim olur ve benim koyduğum kurallar geçerlidir. Herkes bu kurallara uymak zorundadır.'' Bu sözler 1981 yılı Şubat ayında Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde Yüzbaşı rütbesiyle ''İç Güvenlik Amirliği''ne atanan Esat Oktay Yıldıran'a aittir.

Binbaşı Esat Oktay Yıldıran, 12 Eylül faşizminin Kürdistan'daki en azılı işkencecisidir demek yetmiyor; bugüne kadar gelmiş geçmiş olan tüm işkencecilerin en azılısı demek daha doğru olur. O, Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde 1981 yılında başladığı ve 1984'e kadar Amirlik yaptığı süre içinde, işkence doruk noktasına ulaştı. Cezaevinde günlük yaşam sistematik baskı ve işkence yöntemleriyle Nazi esir kamplarını geçti. İtirafçılık, Cezaevi Yönetimi ile işbirliği vb. amaçlar için akla hayale gelmeyen yöntemler denendi. Kürt politik tutukluları, sömürgeci ve faşist karekterli bu baskılar karşısında onurlu bir direniş sergilediler. Bu dönemde öldürülenlerin sayısı sadece 74'i buldu. Sakat kalanların ise kesin sayısı bilinmiyor.

Orta boylu, sarışın, peltek konuşan, sürekli geniş Amerikan parkasıyla CO adlı özel yetiştirilmiş köpeğiyle dolaşan; cezaevindeki görevlileri ''Karabela, Şişman, Jilet, Minik...'' vb. adlarla çağıran ve ''Celat'', ''İşkencecilerin Babası'', ''İşkencenin Bir Numaralı Kahramanı'' olarak nam salan Yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran'ın, işkence yaptığı kişiler arasında şu anda SHP'de Milletvekili olan Ahmet Türk ve ANAP'da Milletvekili seçilen Nurettin Yılmaz da var. Nurettin Yılmaz o dönemle ilgili olarak şunları söylüyor: ''Yıldıran cezaevinde işkencenin 1 numaralı kahramanıydı. Tutuklulara tıkanan tuvaletlerdeki pis suları içtirdi...''

Binbaşı Esat Oktay Yıldıran, Diyarbakır Askeri Cezaevi ile ilgili yazılan kitapların hemen hemen tümünde, olayların baş aktörüdür. ''Diyarbakır Gerçeği'' adlı kitapta ''Yüzbaşı Esat Oktay'ın Yönetimi'' başlıklı bölümde 15 Nisan 1981 günü, 43 gün süren ölüm orucunun sona ermesinden sonra öldürülen Ali Erek için: ''Esat Oktay Yıldıran, bunu emir verdiği askerleriyle yapmaya gerek görmemişti. Kendi kinini kendisi kusmak istemişti... Doktor raporunda ise 'eceliyle öldüğü' bildiriliyordu'' deniliyor..

Binbaşı Esat Oktay Yıldıran'ın, azılı bir işkenceci, bin insan kasabı olduğu, O'nun, 1981-1984 yılları arasında Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde ''İç Güvenlik Amirliği'' yapmış olması bile tek başına yetiyor.

Esat Oktay Yıldıran gibi azılı bir işkencecinin öldürülmesi, onun gibi, onlarca insanın katili olan işkencecilerin yüreklerine ölüm korkusu saldı. En ''emniyetli'' deliğe saklanmaları, estetik yüz ameliyatı yapmaları bile onları, Esat Oktay Yıldıran'ın başına gelenleri düşünmekten alıkoyamaz. İşkenceyle görevlendirilmiş bu iğrenç yaratıklar arasında panik, gevşeme kendini gösterebilir, bu da 12 Eylül çarkı için kötü olur.. Hükümet ve burjuva basını bunun farkında. Bu nedenle de Esat alçağının hayatının korunamamasını esefle karşılıyorlar.

Ama unutmamalı ki, tek tek kişilerle hesaplaşmak, onları cezalandırmak, gerçek suçluları ortaya çıkarıp cezalandırmaya yetmediği gibi, kitlelerin yıllardır birikmiş olan kinini de bir yerde ucuza harcamak olur. Suçlu besbelli yalnızca bu maşalar değil. Bu, ordu üst makamlarının, hükümetin, burjuva basınının işkenceciye sahip çıkmalarından, onu görevini yapmış biri gibi göstermelerinden belli. Genel Kurmay Başkanlığı yaptığı açıklamada Esat Oktay'ı başarılı, seçkin bir subay olarak niteliyor. Genelkurmay'ın ondan memnun olduğu açık. Onun ve benzerlerinin işkenceciliği kendinden menkul değil elbet, yukardan planlanmış, örgütlenmiş bir iştir. Bunun hesabını da en yukardan başlayarak sormak gerekir. Türkiye'de şimdiye kadar ''devleti yöneten'' zorbalar hesap vermediler. Bundan sonra verirler mi, hiç belli olmaz. Ezilen, soyulan, zulüm gören halklarımız için de gün gelir elbet...

KOMJIN
"Kürt Halkıyla Dayanışma Gecesi" Düzenledi

Federal Almanya ve Batı Berlin Kürdistan Kadınlar Komitesi **KOMJIN,** 19. Ekim 1988 tarihinde Duisburg'da **"Kürt Halkıyla Dayanışma Gecesi"** tertipledi. Kanlı Saddam rejiminin Irak Kürdistanı halkımıza karşı giriştiği soykırımı protesto ve T. Kürdistanı'na sığınmak zorunda kalan mültecilere yardım amacıyla düzenlenen geceye 800 dolayında bir kitle katıldı.

Gece, KOMJIN adına yapılan bir konuşma ve mücadelede şehid düşenlerin anısına saygı duruşuyla başladı. KOMJIN temsilcisi konuşmasında Kürdistan'daki son gelişmelere değinerek şöyle dedi: *''Biz, F. Almanya'da kurulmuş bir komite olarak görevlerimizi iki boyutlu görüyoruz. Bir yandan bu ülkede yaşayan Kürdistanlı kadınların sorunlarıyla ilgilenmek, onlara çözüm yolları aramak; diğer yandan da, halkımızın Kürdistan'da içinde bulunduğu durumu kamuoyuna duyurmak, onun haklı ulusal kurtuluş mücadelesine dostlar kazanmak, destek vermekle yükümlüyüz.''*

Gecede ayrıca Irak Kürdistanı Kadınlar Birliği adına bir konuşma yapıldı. Kültürel programda ise; KOMA AŞITİ, Zilan, Alan türküleriyle yer alırken, folklor ekibi Kürdistan'dan oyunlar sergiledi. Yine Tiyatro'ya Azadi'den bir arkadaş kısa bir pandomim sundu.

Aralarında Yeşiller Merkez Yürütme Kurulu, Yeşiller Federal Parlamento Grubu, (TKSP, KDP-İran, PPKK) F. Almanya Örgütleri, PARHÊZ, PDK-RN, Medya Güneşi, KOMKAR, KKDK ve Tekoşer'in de bulunduğu çok sayıda örgütün dayanışma mesajı gönderdiği gece coşkulu ve disiplinli bir şekilde sona erdi.

Bêrivan

www.arsivakurdi.org

EVREN'in F. Almanya Ziyareti ve "Batı Demokrasisi" • M. RIZA

17 Ekim 1988'de faşist cuntanın şefi Kenan Evren F. Almanya'ya beş günlük resmi bir ziyarette bulundu. FAC devlet başkanı Weizsaecker'-in daveti üzerine gerçekleşen ziyaret, geçtiğimiz günlerde kamuoyunda üzerinde en fazla konuşulan konulardan bir tanesi idi.

Evren'in iktidarı ele geçirdikten buyana İngiltere ve ABD'den sonra Batıya yaptığı ikinci ziyaret, F. Almanya'da ilerici ve hümanist kesimlerin geniş tepkisine yolaçtı. Evren'in gezisi yürüyüşlerle, toplantılarla protesto edildi. Öte yandan 12 Eylül darbesinin sonuçları ve Türkiye'deki rejimin niteliği konuları üzerindeki tartışmalar yoğunluk kazandı. Evren, bir ölçüde de kendisine ve temsil ettiği rejime karşı havayı yumuşatmak için de olsa "demokrat" görünmeye çalıştı. İlginç açıklamalarda bulundu. Örneğin F. Almanya'ya yaptığı yolculuk sırasında gazetecilere "bizde de komünist partisi kurulabilir" dedi. Bu, bazı çevreler tarafından Evren'in "demokratikleşme sürecine" katkıda bulunmak istemi olarak gösterilmek istendi. Evren'in komünist isimli bir partiye evet deyip demeyeceğini, ve bu konuda ne kadar samimi olduğunu bilemeyiz, ama söylenenlerin başta Almanya olmak üzere Avrupa kamuoyunun tepkilerini önlemek için söylendiği ortadadır. Keza Evren Türkiye'ye döndükten sonra açık bir şekilde anti-komünist olduğunu hiç bir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde ifade etmiştir.

Gerek Türkiye ve Kürdistan halkı, gerek Avrupa ve özel olarak F. Almanya kamuoyu Evren'i çok iyi tanımaktadır. O her şeyden önce demokratik kurallara göre seçilmiş bir devlet başkanı değildir. O iktidarı silah zoruyla gasp eden cuntanın şefidir. Onun ve şurekasının sekiz yıllık uygulamaları elbette bizzat F. Almanya hükümeti tarafından da bilinmektedir.

12 Eylül askeri darbesinin üzerinden tam sekiz yıl geçti. Türkiye'de insan hakları ve demokrasi açısından ne değişti ki Evren F. Almanya'yı cunta şefi olarak değil, sanki demokratik bir rejimin devlet başkanı olarak ziyarette bulundu. Kanımızca temelde hiç bir şey değişmiş değildir. Çünkü 1982 Generaller Anayasa'sı halen yürürlüktedir. İşkence, baskı, şantaj, polisin ve devletin diğer kolluk görevlilerinin insanları sorgusuz bir şekilde kurşuna dizmesi günlük yaşamın bir parçasıdır. Durum Kürt halkı açısından bakıldığında baskının hafiflemeden çok sistematikleştirildiği görülebilir. Olağanüstü Bölge Valiliği'yle Kürdistan tam bir işgal durumundadır. Kürdistan'da "yakala ve öldür" prensibi geçerlidir. Sürgünler, toplu dayaklar, keyfi uygulamalar Kürt halkının günlük yaşamıdır.

Böylesine uygulamaların baş sorumlusu olan, kendi halkına ve diğer halklara karşı zulüm yapan, kin ve nefret besleyen birinin demokrasi adına ilgi görmesi bazı gerçekleri gözler önüne sermektedir: Evren'in F.Almanya'ya davet edilmesi, üzerinde bolca demagoji yapılan "batı demokrasisinin" değerlerine bu ülkelerin ne ölçüde bağlı ve saygılı olduklarını gösteriyor. F. Almanya tekellerinin ve NATO'nun çıkarlarının hertürlü insan hak ve özgürlüklerinin üstünde olduğu bir kez daha ispatlanmış olmaktadır. Evren'in ziyaretinin sekiz yıllık bir gecikmeyle yapılmış olması bizi şöyle bir kuşkuya götürmemelidir: "Batı Türkiye'de demokrasinin gelişmesi için yaşanan süreci bekledi ve bu süreçte olumlu gelişmeler yaşandığı için Evren'i davet etti". Evren'in sekiz yıllık bir süreci beklemesi NATO çevrelerinin isteğinden çok ve onlara rağmen olmuştur. Bu da batının ilerici demokrat çevrelerinin tepkisinin sonucudur. Onlara kalsaydı ilk günden Evren'e gezi davetiyeleri çıkaracaklardı. Çünkü batılı efendiler için sorun Türkiye'de ve Kürdistan'da demokrasinin olup olmadığı değil, Türkiye'nin "NATO'nun ileri bir karakolu" olarak görevini yerine getirip getirmemesidir. Bu nedenledir ki F. Almanya ve NATO'cu ülkeler Türkiye'nin demokrasiden çok kendi ihtiyaçlarına cevap verecek bir "istikrara" kavuşmasından yanadırlar. Türkiye'de oluşturulmak istenen "istikrarın" bedelini halklarımız çok iyi bilmektedirler. Bugün tek değişen nokta cuntacıların askeri elbiselerini çıkarıp sivil elbiseler giymiş olmalarından ibarettir. "Batı Demokrasisi" için demokratikleşme süreci bu kadar olsa gerek...

Eski Kuşaktan Biri daha Aramızdan Ayrıldı

NURETTİN ZAZA'YI YİTİRDİK

Eski kuşaktan biri daha aramızdan ayrıldı. Değerli yurtsever yazar Nurettin Zaza, 7 Ekim günü, İsviçre'nin Lozan kentinde kanser hastalığından yaşamını yitirdi. 69 yaşında idi.

Nurettin Zaza 1919 yılında Türkiye Kürdistanı'nda Maden'de doğdu. İlköğrenimini Maden'de yaptı daha sonra, orta öğrenim için Diyarbakır'a gitti. Ailesi Şeyh Sait ve Ağrı ayaklanmaları döneminde birhayli baskı gördü. Büyük kardeşi **Dr. Nafiz** yurtsever bir insandı, bu nedenle tutuklandı, daha sonra sürgüne tabi tutuldu. Bunun üzerine o ve küçük kardeşi Nurettin Suriye'ye geçtiler.

Nurettin Zaza Beyrut'ta, Suriye'de bulunduğu yıllarda yurtsever çalışmaları yüzünden Bağdat'ta ve Şam'da çeşitli kereler tutuklandı. 1957 yılında Suriye Kürt Demokrat Partisi'nin kuruluşuna katıldı ve ilk genel sekreterliğini yaptı.

Beyrut'ta yüksek öğrenimini tamamladı ve İsviçre'de Lozan'da pedagoji dalında doktora yaptı.

Bedirhan kardeşlerin yönetiminde çıkarılan **Hawar** ve **Roja Nu** dergilerinde hikayeler yazdı. **Memê Alan** destanının dilce düzenlenip basımında Roger Lescot'ya yardım etti. Ereb Şemo'nun ünlü **Şıvanê Kurd** anı romanını Latin harflerine çevirip dilce düzenleyerek yeniden bastırdı. **Şerê Azadi** (Özgürlük Savaşı) adında manzum bir eseri ve ayrıca Almanca ve Fransızca'ya yapılmış çevirileri var. Anılarını **Ma vie de Kurde** (Kürt Yaşamım) adıyla Fransızca olarak yayınladı.

Nurettin Zaza Kürt dilini (Kurmanci lehçesi ile) ustaca kullanan bir yazardır. Kolay anlaşılır, duru bir dille yazdı.

Yaşamının son dönemini tümüyle İsviçre'de geçirdi. Sömürgeci Türk rejimi onun yurda dönmesine razı olmadı. Böylece o da gurbette ve ülkemizin özgürlüğünü göremeden öldü.

Ama onun Kürt ulusal mücadelesine ve kültürüne yaptığı katkılar boşa gitmeyecek ve unutulmayacak. Geleceğin özgür Kürdistanı'nda onun da payı hep hatırlanacak. Anısı unutulmayacak, eserleri yaşamakta devam edecek.

SAĞDA DERİNLEŞEN BUNALIM SOLDA LEGALİTE TUTKUSU

A. REŞİT

12 Eylül darbesi hangi güçlerin hangi ihtiyacından doğdu, hangi amaçlara hizmet etti, bu konuda çok yazıldı, çok söylendi. O, 24 Ocak kararlarının doğal bir sonucu idi.

2. MC iktidarının son günleri, 12 Eylül öncesi hatırlarda: dizginlenemeyen bir enflasyon oranı, döviz darboğazı ve kapıya dayanan borç taksitleri. Ülke tam bir iflasın eşiğinde idi. Bu durumdan çıkmak için iç ve özellikle de dış burjuvazinin —daha doğrusu tekellerin— reçetesi, içerde talebi kısmak, Türk Lirasının değerini yabancı paralar karşısında düşürmek, ihracatı arttırmak olarak özetlenebilir. Bu, bir başka deyişle halkın, en başta da işçilerin ve diğer çalışanların yoksullaşması demekti. Böyle bir politikayı halka kabul ettirmek için süngü gücü gerekliydi ve o da oldu. Cunta, bir tür düdüklü tencere görevi yaptı.

Ne var ki bir düdüklü tencerede de basıncın sınırı vardır. Eğer belli emniyet sübapları açık bırakılmazsa o bile patlar. Bu nedenledir ki, belli bir aşamadan sonra kapak bir ölçüde aralandı, sözde ''demokrasiye geçiş takvimi'' yürürlüğe kondu, basınç düşürüldü. Öncelikle bazı güdümlü burjuva partileri örgütlendi ve göstermelik 6 Kasım 1983 seçimleri yapıldı. Ardından 12 Eylül'ün yasal politik eylemden uzaklaştırdığı Demirel ve Ecevit gibilerine yol açıldı. Bu süreç içinde sıkıyönetim —görünüşte— kaldırıldı ve basın sözde, bir ölçüde serbestleşti. Türkiye'de ve batıda ülkeye demokrasinin geldiği veya gelmekte olduğu yaygaraları çoğaldı.

Türkiye'deki faşist rejimin ve efendilerinin gerçekten ustaca davrandıklarına, kitlelerin tepkilerini denetlemek, toplumsal muhalefeti bölerek zayıf düşürmek için sistemli adımlar attıklarına kuşku yok.

Diğer yandan, gerçek durum nedir? Türkiye'de rejim gerçekten yumuşamakta mıdır? Demokrasiye doğru yol alınıyor mu?

Bay Demirel ve Ecevit gibileri açısından bakarsak, kuşku yok, rejim yumuşamıştır. Demirel, dün Zincirbozan'da iken bugün parlamentodadır. Eski konumuna elbet daha varamadı, Türkiye'ye başbakan olamadı; o şimdi bunun için savaşıyor. Ama bundan ötesinin Bay Demirel'i ilgilendirmediğine kuşku yok. Sayın Ecevit'in rahatsızlığının da benzer türden ve biraz daha ağır olduğu ortada. Ama bu yumuşama ile toplum ne kazandı dersiniz? Bir ara ''demokrat''laşır gibi olan Demirel'in tekrar 12 Eylül öncesinin azgın gericisi durumuna tırmanmasından başka?. Ve halk yığınları bakımından, işçiler, öğrenciler, öğretmenler, Kürt halkı bakımından, ne değişti? YÖK'te bir değişiklik var mı? İşkence ve insan avı son buldu mu? Zindanlarda durum değişti mi? 12 Eylül'ün getirdiği bent ve duvarların hangisi aşılabildi?

İşte son günlerde yurt içinden rastgele birkaç manzara:

●Bursa, Antep ve Aydın cezaevlerinde siyasi tutuklulara jandarma ve polis saldırısı, onlarca yaralı var.

●Bakanlık açlık grevi yapılan cezaevlerine şeker ve tuz verilmesini yasakladı; çünkü bunlar direnci arttırarak grevin uzamasına yol açıyormuş..

●Cezaevinde yatan gazeteciler içinde 760 yıla mahkum olanlar var.

●Bu gazetecilerden biri olan Selim Açan, açlık grevinde ağırlaştı ve Bursa Devlet Hastahanesine kaldırıldı. Tansiyon düşüklüğü ve mide kanaması geçiriyor.

●Kerim Korcan'ın ''Ateşten Köprü'' adlı anı kitabı piyasaya çıkar çıkmaz toplatıldı.

●İnsan Hakları Derneği yöneticilerinden yazar ve yayıncı Muzaffer İlhan Erdost ile ünlü hukukçu Halit Çelenk geceyarısı gözaltına alındılar. (Erdost'un kardeşi yayıncı İlhan Erdost, 12 Eylül'ün başlarında yanıbaşında dayak ve işkence sonucu öldürülmüştü).

●Medya Güneşi adlı aylık derginin sahibi ve sorumlu yazı işleri müdürü Cemal Özçelik, dergide çıkan ve Iraklı bir Kürt ozanın yazdığı şiir gerekçe gösterilerek 3,5 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

●Tuzla'da dört genç polis tarafından kurşuna dizildi.

Son birkaç gün içinde Türkiye'de ve Türkiye Kürdistanı'nda bunun gibi nice olay cerayan etti. Böyle bir ülkede yönetimin yumuşama eğilimi gösterdiğinden nasıl söz edilebilir? Böyle bir ülkede demokrasiden nasıl söz edilebilir? Ve bunlar, ''yumuşamak'', ''demokrasiye doğru'' yol almak isteyen bir yönetim için önüne geçilmez şeyler midir?

Örneğin cezaevleri sorununu çözmek için, şu aşamada, hadi bir genel afla ceza evlerini boşaltmayı biryana bırakalım, ama cezaevindeki insanlara insanca davranmak, görüş kolaylığı, kitap, gazete radyo sağlamak, işkenceye ve hakarete son vermek bile ciddi bir yumuşama sağlamaz mı? Ama rejim buna bile yanaşmıyor. O, son derece açık faşizan bir uygulamayı, tutuklu ve hükümlüleri fizik ve moral olarak yok etmeye yönelik yöntemleri sürdürmekte ısrar ediyor.

Ünlü bir yazarın anı kitabı bu düzeni niçin rahatsız ediyor? Bu kitap bir terör aracı mı, tabanca mı, bomba mı? Ya Erdost'la Çelenk ne tür teröristlerdir? Medya Güneşi'nin şiiri nasıl oluyor da bu düzen ve bu ''ülke'' için bölücü ve yıkıcı oluyor?

Görülüyor ki rejimin, ''yumuşamak'' için en küçük bir iyi niyeti, çabası yok. Bu ülkede hala düşünceleri açıklamak yasak, hala kitaplar hamur ediliyor, hala işkence ve terör çarkı devlet eliyle azgın biçimde çalıştırılıyor, insanlara yönelik sürek avı devam ediyor.

Bu rejim barbardır ve onu demokratik, ya da demokrasi yolunda gösterenler ikiyüzlüdürler, yalancıdırlar.

Diğer yandan, rejimin, sahip ve yöneticilerinin niyetleri, eğilimleri bir yana, böylesi bir rejimi yumuşatmak ve geriletmek mümkün değil midir? Değil diye düşünmek, besbelli saçma olur. Yığınların, demokrasi güçlerinin mücadelesiyle böylesi rejimler hem çökertilebilir, hem de geriletilebilir. 12 Eylül'ün başından bu yana da rejim bazı geri adımlar atmışsa, elbet bu içerde ve dışarda demokrasi güçlerinin mücadelesi sayesinde olmuştur.

Ancak rejimin, bu baskı düzenini sürdürmeğe yönelik manevraları ile demokrasi yönündeki gerçek bir yumuşamayı ifade eden değişmeleri karıştırmamak gerekir. Demokrasi güçleri, son sekiz yıl boyunca, bu zorba rejime karşı yiğitçe direnerek bazı mevzileri elde tutmayı veya elde etmeyi başardılar. Bunu Evren-Özal gibilerinin iyiniyetine, ''demokrasi takvimine'' bağlamak için bir neden yoktur. Ama bu yönde yo-

www.arsivakurdi.org

rumlar, eğilimler var. Kimileri önce Evren'i öteki cuntacılardan ayırdılar, farklı ve daha ''ılımlı'' bir konumda göstermek istediler. Sonra Özal'la Evren arasındaki çelişkiler ve Özal'ın ''liberal'', ''sivil'' eğilimi üzerine yorumlar yapıldı, umutlar yaratıldı. Şimdi ise, demokrasi hatırına uzlaşma yönündeki eğilim Evren'e kadar uzatılmaktadır. Evren'in son Almanya gezisi sırasında komünist partisine ilişkin olarak söyledikleri bu türden umutların canlanmasına yolaçtı.

Evren, F. Almanya gezisine çıkarken, ''Bizde de komünist partisi kurulabilir'' tarzında bir laf etti. Dönüş yolunda ise, idam cezası kalkabilir dedi.

Türkiye'de komünist partisinin serbestçe kurulabilmesi ve idam cezasının kalkması küçümsenebilir mi? Besbelli bu, durumuda önemli bir değişme, politik iklimde önemli bir yumuşama, demokrasi yönünde önemli bir gelişme demektir. ama Evren'in kast ettiği ve amaçladığı bu mu? Böyle sanmak saflık olur.

Nitekim Evren, ''Bizde de komünist partisi kurulabilir'' derken, ekliyor: ''Kim olduklarını bilelim. Şimdi bir partiye sızıyorlar..'' Yani onları gerektiğinde daha kolayca toplayabilmeyi hesaplıyor. Ayrıca, laf arasında ''bir partiyi'' de jurnalliyor..

Bununla da kalmadı bay Evren. Dönüş yolunda, ''sözlerim yanlış anlaşıldı,'' dedi. Hemen kurulsun demek istememiş.. İlerde olabilirmiş.. Bunun için Anayasa'nın 14. maddesinin değişmesi, halk oylaması vs. gerekirmiş.. ''İhtilalcileri'' ise zaten hiç kurulamazmış..

Görülüyor ki bay Evren, gidiş yolundaki sözünü dönüşte yokuşa sürüyor. Komünist Partisi'nin kuruluşunu bitmez ayın son çarşambasına erteliyor.

İdam cezasının kaldırılması yönündeki sözlerinin gerekçesini ise, insani ve çağdaş bir anlayışa değil, bu cezaların parlamentoda bekletilmesine, onayın ertelenmesine dayandırıyor ve buna öfkeleniyor da.

Ayrıca, her iki konuda da, Türkiye'nin AET'e girmesi için bunların gerekli olduğunu söylüyor.

Özetle, Evren ve rejim bakımından sözkonusu olan bir manevradır. Evren, yoğun tepkilere yolaçan F. Almanya gezisinin başında bu tür sözlerle kafalardaki faşist imajını silmeye, demokrasiye açık bir lider havası vermeye çalıştı. Onu davet etmekle güç durumda kalan dostlarının da buna ihtiyacı vardı ve belki de senaryo çok önceden ortaklaşa düzenlenmişti.

Elbet, 141-142'yi hemen kaldıracak veya anayasayı değiştirecek değiller. Suyu yokuşa sürecek, oyalayacaklar. Türk burjuvazisi bu yasağın AET'e girme önünde ciddi bir engel olduğunun bilincinde. Ama o olmasa da AET kapılarını hemen açacak değil. Türkiye'nin birliğe alınmasına en başta ekonomik nedenle karşılar. Örneğin Batı Avrupa, milyonlarca yeni Türk işçisine pazarını açmaya hazır değil. Yani o güne daha epey zaman var ve vitrini tamamlayacak bir komünist partisi için de acele etmeye sebep yoktur!

Diğer yandan, Türkiye'deki rejim bakımından sözkonusu manevra çok daha geniş boyutludur. Rejim, salt AET'e hoşgörünmek için değil, içerde de muhalefet güçlerini bölmek ve basıncı düşürmek için açık oyun ve planlar içindedir.

Özal'ın geçen yıl seçimlerden önce dışardaki politik mülteciler için yaptığı dönüş çağrısını hatırlamak yeter. Bu çağrının ciddi hiçbir yanı var mıydı? Bir genel af mı çıkartılmıştı, düşünce ve örgütlenme özgürlüğü önündeki engeller mi kaldırılmıştı, yoksa işkence ve tutuklamalar mı son bulmuştu? Besbelli baskı çarkında bir değişme yoktu. Nitekim TİP ve TKP genel sekreterleri, dünya kamuoyunun gözleri önünde doğruca işkenceye götürüldüler ve bugün de hapistedirler.

Özal ve bir bütün olarak rejim bakımından sözkonusu olan yalnızca aldatıcı bir görünümdü, bir taktikti. Ve aynı taktik bugün de sözkonusudur. Son günlerde ANAP'lı bakan Adnan Kahveci, yeniden yurtdışındaki kimi mültecilerle diyalog peşindedir. Telefonlar yoğun biçimde çalışıyor ve onlara dönmelerinin arzu edildiği, dönüşlerinde kendileri bakımından hiçbir tehlike bulunmadığı iletiliyor..

Açık ki rejim, yurtdışında kendisine karşı varolan muhalefeti bölmek, bir bölümünü teslim almak için sistemli çabalar içindedir. Ama bu, elbet yalnızca yurtdışındakilere değil, esas olarak da yurtiçine yöneliktir. Komünist partisine ilişkin olarak daha önce Özal'ın şimdi de Evren'in dile getirdiği sözler de bu manevranın bir parçasıdır. Bununla rejim, gerçekten liberalleşmeyi, ya da yumuşamayı değil, muhalefeti oyalayıp yumuşatmayı amaçlıyor. Rejimin buna ihtiyacı var.

En başta ekonomik durum kötüdür, 12 Eylül rejimi bekleneni verememiştir. Bu süre içinde halkın ağır biçimde yoksullaşması, emekçi kitlelerin satınalma gücünün kat kat düşmesi pahasına ihracat bir dereceye kadar arttı; ama bunun da kağıt üstünde gösterildiği kadar olmadığı, bir bölümünü hayali ihracatın oluşturduğu, böylece halkın, yalnız ihraç edilenler için değil, ihraç edilmemiş olan mallar için de ağır bir bedel ödediği ve birçok kişinin bu işten büyük vurgunlar vurduğu ortada. Diğer yandan, ihracattaki artış, 8 yıllık kemer sıkma politikasına, acımasız sömürü çarkına oranla beklenenin çok altında. Enflasyon ise düşürülemedi. Tersine, son yılda yeniden gemi iyice azıya alarak yüzde yüze tırmandı. Dış borç yükü bu süre içinde dört kattan fazla artarak 50 milyar dolara ulaştı. Ödenmesi gereken ancak yeni borçlanmalarla, yani dış borç miktarını arttırmakla mümkün. Böylece ülke tam anlamıyla bir dış borç batağına saplanmış bulunuyor.

Çeşitli çevrelerden uzmanların da dile getirdiği gibi, ekonomi 8 yıldır süren şok tedavisine rağmen bugün de hastadır, son derece kötü durumdadır. Onun, üç ya da beş yıl içinde düze çıkarılması umudu hayal olmuştur. Aksine, bugün de acı reçete devam ediyor. Bu durumda yatırımların ve kalkınma hızının düşürüleceği, enflasyonun daha uzun süre düşmeyeceği, işsizliğin artacağı bizzat Özal'ın ağzından dile getirildi.

Görüldüğü gibi 24 Ocak politikası iflas etmiştir, ama dermansız dert gibi sürdürülmektedir. Bu demektir ki zaten bıçağın kemiğe dayandığı emekçiler bakımından yoksulluk artarak devam edecektir. Kitleler buna karşı sessiz kalacak mı?

Tam da Cezayir'de hayat pahalılığına karşı kitlelerin sokağa döküldüğü, kentlerin alt-üst olduğu günlerde, Evren-Özal diktatörlüğü acımasız sömürü ve soygun politikasını dörtnala sürdürüyor. Ama bu, aynı zamanda onları ürkütüyor. Herne kadar, bugüne kadar ''iyi bir imtihan'' vermiş ve eşi az görülür bir ''usluluğu'' kanıtlamış olsalar da, kitlelerin patlayabileceği ihtimali güçlü biçimde akıllardan geçiyor, kimi zaman üstü kapalı, kimi zaman ise açıkça dile getiriliyor.

Bu nedenle rejim, bir yandan 12 Eylül döneminde aldığı tedbirleri sürdürüyor, baskı çarkını gevşetmeyi düşünmüyor. Diğer yandan içerde ve dışarda boş umutlar yaratmaya çalışıyor, maskeler takınıyor. Böylece muhalefetin bir bölümünü daha oyalayıp basıncı düşürmeye çalışıyor. Olan bitenlere bakınca bunda başarısız olduğu da ileri sürülemez.

Şu andaki politikasını rejimi ''yumuşatma'', uzlaşma ve legale çıkma üzerine bina etmiş olan TBKP olayı bunun en somut kanıtıdır.

(Devamı 14. sayfada)

www.arsiv.org

HADDİNİ BİLMEZ BİRİ

F. COTKAR

Stokholm'de yayınlanan ''Kürdistan Press'' adlı gazetede, başından bu yana, zaman zaman Partimize ve TEVGER'in kuruluşu ile ona yönelen sataşma ve çamur atmalara Bay Taner Akçam da katıldı. Her soydan ve boydan ''fikir'' sahibinin, yazarlığa özenenlerin ve kendilerini yazar sananların, şuna buna karşı öfkeyle dolu olanların ağlama duvarına dönüşen bu gazeteye bu güne kadar cevap verme gereğini duymadık. Ama Bay Taner'in meydanı boş sanmasını da doğru bulmadık.

Bay Taner sözkonusu gazetenin 43. sayısında, ''Kürtler ve Geleneksel Politikada Sarsılma'' başlıklı yazıda Kürt sorunu üzerine ahkam kesiyor, dersler veriyor. Elbet, herkes gibi Bay Taner de Kürt sorunu ile ilgili görüşlerini yazabilir, bu bir bakıma yararlı da olur. Ama görülen o ki, bu kişi hem konunun cahili, olan biteni araştırma, anlama çabası göstermiyor, hem de Kürt hareketine küçümseme ile bakıyor, sorumsuzca yakıştırmalar yapıyor ve üst perdeden nasihat vermeye kalkışıyor. Bay Taner haddini bilmeyen biri.

Bay Taner (Dursun Akçam'a duyduğumuz saygıdan dolayı ''Bay Akçam'' demiyoruz), Türkiye'de Kürt sorunu konusundaki yeni eğilimlerden söz ettikten sonra şöyle diyor:

''Hareketlenen tarafların başında Talabani geliyor. 'Suriye baskısı' ile PKK ile cephe kuran Talabani yaptığı Avrupa ve Amerika gezileri ile Türkiye'deki Kürt sorununun gündeminde bulunmaya çalışıyor. Talabaninin çabaları bir tek PKK cephesi ile sınırlı değil. TKSP'nin başını çektiği 8 örgütçe kurulan yeni ''Hareket''te Talabani'nin önemli bir rolü olduğu ***söyleniyor.*** *TEVGER kısa adıyla tanınan yeni birliğin, büyük ölçüde Talabani'nin tavsiyesi üzerine kurulduğu* ***kanısı oldukça yaygın.*** *TC ile de görüştüğü* ***iddia edilen*** *Talabani'nin, Türkiyeli Kürt örgütleri ile ilişkileri sıklaştırmasında, onları yakın denetime almak istemesindeki nedenler nelerdir, bu ayrı bir tartışma konusudur. Ama onun tümüyle devrede olduğu görülmek zorundadır. Hatta Talabani'nin çabalarını daha da yoğunlaştırıp, bugün düşman görünümünde olan TEVGER'deki örgütlerle, PKK'yı aynı masaya oturtması ve aralarında ortaklığa zorlaması hiç de şaşırtıcı olmaya caktır.*

''...Talabani'nin bu girişimi karşısında KDP'nin de kendisine yakın olan Kürt örgütlerini bir araya getirmesi beklenebilir.

''Bu noktada görülmesi gereken şey, 'Türkiyeli' Kürt örgütlerinin bağımsız hareket etmekten çok, Irak Kürt örgütleri ekseninde saflaştıkları ve saflaşacaklarıdır.

''...Gerçekten bağımsızlıkçı ve özgürlükçü bir tavır almayı önüne koymuş güçlü bir girişim görülmüyor...

''Kürt örgütlerinde (...) hesaplar ve politikalar fazlasıyla, devletlere, dış güçlerin varlığına ve onlardan alınacak yardımlara dayandırılıyor. Devletlerarası pazarlıklar, diplomasi politikası, politikaları belirlemede belirleyici oluyor. Kürt halkı, bu halkın ihtiyaçları ve eğilimleri deyim yerinde ise en az hesaba katılan faktör oluyor.

''Hiçbir mücadelenin ürünü olmayan, birtakım dış politik hesaplara oturtulmuş naylon cepheler kuruluyor...'' (Siyahlar bizim).

Bay Taner'in tiradı bu minval üzere devam ediyor..

Azıcık dikkatli ve bu işlerden anlıyan bir okuyucu, şu alıntılara bakarak da Bay Taner'in ne denli Kürt sorununa yüzeyden baktığını, gelişmeleri kavramadığını, sapla samanı birbirine karıştırdığını, sorumsuzca genellemeler yaptığını, saçmaladığını ve haddini bilmediğini kolayca görebilir.

Öncelikle şu Talabani sorunundan ve onun rolünden başlayalım: Bay Taner'e göre TEVGER Talabani'nin ''tavsiyesiyle'' kurulmuş. Ve onun Avrupa ve ABD'ye gezisinden de söz edilerek, böylece, TEVGER'in kuruluşunun Batı'nın planları çerçevesinde bir gelişme olduğu imajı verilmek isteniyor. Talabani'nin TC ile görüştüğü de ''iddia'' edilerek bu gelişmenin Türkiye'yi de içine alan bir pazarlık sonucu olduğu ima ediliyor.

Peki, bu tür ''iddia''larda bulunmak, böylesi senaryolar yazmak için Bay Taner'in kanıtları nedir? Okuyucu bunu merak etmez mi? Kürdistan politikası üstüne böyle üst perdeden ahkam kesen Tanercik, sadece birtakım ''söylenti''lere, ''kanı''lara ve hiçbir kanıtı olmayan ''iddialar''a dayanıyor. O, kardeş bir halkın (herhalde devrimci geçinen Bay Taner için de öyle olması gereken bir halkın) sekiz yurtsever ve devrimci örgütünün oluşturduğu bir birliği uluorta suçluyor; onları insiyatiften, bağımsız hareket etme yeteneğinden yoksun sayıyor; bu birliği emperyalizmin ve sömürgeci Türk devletinin planlarının ürünü gibi göstermeye kalkışıyor. Kürdistan'da ortaya çıkan cepheleri, güçbirliklerini, ''hiçbir mücadelenin ürünü olmayan naylon cepheler'' olarak göstermeye yelteniyor. Görülüyor ki Bay Taner Kürt hareketine karşı tam bir saygısızlıkla, küstahça konuşuyor.

Kürt ulusal hareketi içinde de kuşkusuz yanlışlar vardır ve bu doğaldır. Şu ya da bu örgütün politikasına ilişkin olarak bizim de geçmişte ve şimdi eleştirilerimiz olmuştur, olmaktadır. Ama bir ulusun kurtuluş mücadelesinin saflarındaki, politikaları, ideolojileri birbirinden farklı örgütleri tümden aynı kefeye koymak, eştürden göstermek, Kürt hareketinde özgürlükçü ve bağımsızlıkçı güçlü bir eğilimin olmadığını ileri sürmek, Kürt yurtsever örgütlerini ''dış güçlerin'' bir maşası gibi göstermek neyin nesidir. Bay Taner sorumsuzca genelleme yapıyor ve ezen ulus şovenlerine özgü bir kendini beğenmişlikle konuşuyor. Ama biz bunu yapmayız. 12 Eylül öncesinde ''Tek Yol Devrim'' diye haykırıp, daha sonra kapağı attığı Avrupa'da sosyal demokratlaşan, yeşillenen bu baya bakıp Türkiye devrimci hareketini tümden inançlarını yitirmekle, oyrolaşmakla suçlamayı düşünmüyoruz. Bu harekette sol çocukluk hastalıkları da, sağ oportünizm de, kendi burjuvazileriyle uzlaşanlar da görüldü. Ama biz Türkiye işçi sınıfı hareketine, bu toplumdaki gerçek demokrasi güçlerine güvenimizi hiç bir dönemde yitirmedik, bu halkın ilerici güçlerine karşı saygısız bir dil kullanmadık, kullanmayız.

Bay Taner'e göre TEVGER'deki örgütlerle PKK birbirine düşman. Hayır bayım, böyle birşey yok. TEVGER de, tek tek içindeki örgütler de PKK'yı düşman olarak görmediklerini, onunla herhangi bir çatışmayı istemediklerini onlarca kez dile getirmişlerdir. Ama Kürt hareketini kendi içinde çatışmaya sürüklemek isteyen güçler vardır ve bunun başında sömürgeci Türk devleti geliyor. Onlar, başından beri PKK'yı bu

(Devamı 14. sayfada)

SAHAROV'UN ABD GEZİSİNE, "SAĞ"A VE "SOL"A DAİR

• M. HOZAN

İlhan Selçuk, 22 Ekim tarihli Cumhuriyet'te çıkan "Değişimin Türleri" başlıklı makalesinde, "dört ayaklı insanın ayağa kalkması belki de geçmişimizdeki en büyük devrimdir," diyor ve dört ayaklı düzene başkaldırıp ayağa kalkan ilk insan için şöyle diyor:

"Bu atılımıyla belki de ilk "solcu"-'dur; kimbilir, belki de bu davranışı nedeniyle sürünün öteki üyeleri bu ilk "iki ayaklı"yı parçalayıp öldürmüşlerdir."

Selçuk, uygarlık pusulasının insanlığı sağdan sola doğru yönlendirdiğini belirterek şöyle devam ediyor:

"Solcuyken sağcı olan kişi, bir ömrün kısacık sürecinde ruhuyla dört ayaklı yaratığa dönüşen insandır."

Andrei Saharov'un Amerika gezisi üstüne haberleri okurken aklıma tam da bu sözler geldi..

Saharov ünlü bir Sovyet fizik bilgini. Bilim alanında, kuşkusuz, başarılı bir insan. Sovyetler Birliği'nde hidrojen bombasının yapımına önemli katkıları olmuş. Ama ünü, özellikle de yurt dışında bundan gelmiyor. Batı basını onu yıllardır manşetlerden, kapitalizmin sözcüleri onun adını dillerinden düşürmüyorlarsa, bunun nedeni Saharov'un rejim karşıtlığıdır. O, devrimin en ateşli bir döneminde, 1921 yılında Moskova'da dünyaya geldi. Sosyalist toplumda eğitim gördü ve büyüdü. Ama başlarda belki de masum, hatta haklı sayılabilecek kimi eleştirilerden zamanla tam bir anti-Sovyetizme, kapitalizm hayranlığına vardı.

Saharov'un aynı zamanda yürekli bir kişi olduğuna kuşku yok. Özellikle, ülke içinde kendisine yönelen sert eleştirilere ve kimi baskılara rağmen bu tutumundan şaşmaması, onun korkak biri olmadığını gösteriyor. Buna karşılık sözkonusu yüreklilik, onun, hem de sosyalist bir toplumda eğitim görmüş bir kafa olarak "soldan sağa doğru bir değişim" gösterdiği gerçeğini değiştirmiyor. Bu bir insan için hiç de onur duyulacak bir gelişme değil. Saharov, tarihi gerçekleri inatla inkar edercesine, kapitalist sistemin acımasızlığını, insanlığın anısından silinmesi mümkün olmayan nice cinayetlerini, emekçilere, sömürge halklarına yönelik azgın sömürü ve terörünü, çıkardığı korkunç savaşları ve bugün de hala silahlanma ve savaş yolunda yürümesini adeta görmezden gelerek bu sisteme övgüler diziyor. Emperyalist çevrelerin sevgilisi olmanın nedeni budur. Kendisine Nobel Barış Ödülü'nün verilmesinin nedeni de budur. Bu ödül bir savaş tutkunu ve Vietnam'a inen bombaların baş sorumlularından biri olan Kissinger'e bile verildi..

Glasnost süreci başladıktan sonra Saharov'un kendisi için "sürgün yeri" sayılan Gorki kentinden Moskova'ya dönmesine ve dış basına gönlünce demeçler vermesine olanak sağlandı. Son olarak ABD'ne gezi için de izin verildi. Saharov, Newyork'ta, Kennedy Havaalanına indiğinde şöyle demiş:

"Bu ülkeye saygı duyuyorum. Burası parlak bir geleceği olan büyük bir ülke."

Bu sözler ne anlama geliyor? ABD besbelli geniş ve bu anlamda büyük bir ülke. Ama Saharov'un saygısı herhalde buna değildir; öyle olsa Antartika'ya da pekala saygılar sunulabilir.. Amerika Steinbeck, J. London, Hemingway, Caldwell, Poe, M.Twain gibi nice seçkin yazarlar, ozanlar, Abraham Lincoln gibi köleliğe karşı savaşan, M. Luther King gibi ırk ayrımına, beyaz teröre karşı koyan ve bu nedenle de yaşamlarını yitiren başkanlar, halk önderleri yetiştirdiği için de büyüktür. ABD, 18.yüzyıl sonlarında işçi sınıfının önemli direnişlerine yurt olduğu ve 1 Mayıs'ın doğumuna yol açtığı için de büyüktür. ABD'nde toprağa ve topluma onur veren bu türden örnekler ve değerler herzaman olmuştur. Halkın ve insanın yaratıcı gücünün olduğu her yerde bunun olmaması olanaksızdır. Nitekim İspanyol Cumhuriyetçilerinin safında döğüşen Amerikan gönüllüler tugayı ile ABD yönetiminin Vietnam'da sürdürdüğü kirli savaşa karşı koyan barışsever halk hareketi de buna örnektir. Ama Saharov'un büyük dediği, besbelli sözkonusu Amerika değil. Onu büyüleyen belki teknolojisiyle, bankaları ve gökdelenleriyle, büyük tüketim olanakları ve tutkusuyla, konforlu otomobilleriyle ve dünyanın dört bir yanını bir ağ gibi sarmış üsleri ve kocaman ordusuyla dünya jandarması olan ABD'dir. Belki " çok partili" politik sistemi, şaşaalı seçimleri, görünüşte "herkesin dilediğini yazıp söyleme hakkı"dır. Amerika'da varolduğu ileri sürülen o bol "özgürlük"tür..

Ne var ki bu anlamda Roma da büyüktü; insan kellelerinin, gözyaşlarının, köleleştirilen halkların ve bizzat Roma paryalarının omuzları üstünde yükselen muhteşem Roma'da, bir mutlu azınlık Senato'da özgürce tartışmakta ve demokrasi nutukları atmakta idi! Besbelli ABD bugün bir Roma gibi "güçlü"dür. Ama güçlü olmak her zaman "büyük" olmak, haklı, adil ve güzel olmak anlamına gelmiyor. Sömürücülerin ve zorbaların elindeki güç, çoğu kez başkalarına kötülük yapmanın, adaletsizliğin bir aracıdır.

ABD'ndeki "çok partili sistem"-den, onca demagojisi yapılan "özgürlük ve demokrasi"den ise bu yazıda uzunboylu sözedemeyiz. Ama son seçimlerde birkez daha görüldü ki bu ülkede yarışan iki partinin her biri milyarderlerin birer kulübüdür ve seçim yarışı tekellerin bir tür reklam yarışıdır. Bu seçim oyununda halk yalnızca dekoru tamamlayan bir figürandır. Herkesin dilediğini söyleyip yazabilme özgürlüğüne gelince, besbelli, milyonlarca tirajlı gazete ve dergilerde yazanlar, dev televizyon şirketlerinin kameraları önünde konuşanlar herhalde sıradan ABD yurttaşları ya da halk ve onun sözcüleri değildir. Her aklı başında kişi de bilir ki ABD'ndeki sistem korkunç bir beyin yıkama makinasıdır; o, insanları cezbetmeyi başarıyor, ama düşündürmüyor.

ABD Batı dünyasının haber kaynaklarının tekelini de elinde tutuyor. Bu dev propaganda çarkının antenleri dünyanın dörtbir yanına uzanıyor, Batı Avrupa'nın yanısıra Türkiye'yi de kuşatıyor; hatta şu, Özal'ın "Babıali'nin Pravdası" diye nitelediği, ilerici ve demokrat okuyucunun gazetesi Cumhuriyet'in sayfaları içine kadar giriyor. Cumhuriyet, Saharov'la ilgili haberinde, "ünlü fizikçi ABD'de olmaktan mutluluk duyduğunu söyledi" küçük başlığından sonra, şu büyük başlığı atmış: "Saharov: Artık Özgürüm".. İlerici, demokrat her insan, bu başlığa bakıp, Saharov hesabına bile üzülüyor, "bu kadar küçülmemeliydi", diyor. Ne var ki, haberi okuyunca, görüyorsunuz ki Saharov, ABD'ye ayak bastığında böyle birşey dememiş. Gazetecilerin bir sorusu üzerine, iki yıl öncesinden

(Devamı 13. sayfada)

FESTİVALLERİ EYLEM ALANINA DÖNÜŞTÜRDÜK

Eylül ayı Yunanistan'da festivaller ayıdır. Tüm siyasi partiler ve gençlik örgütleri, geleneksel olarak bu ayda festivaller düzenlemekteler. Bizler bu yılki festivalleri sömürgecilerin yüz karası olan Irak Kürdistanı'ndaki kimyasal silahlarla yapılan katliamları protesto ayına dönüştürdük.

9-11 Eylül tarihleri arasında PTOLEMAİDA şehrinde yapılan geleneksel "Uluslararası Pontus Festivali"ne TKSP adına katıldık. Açmış olduğumuz kitap ve resim sergisi büyük bir ilgi gördü. Festivalin ikinci günü, SSCB'nin Tiflis şehrinden, Fransa'dan, Avustralya'dan gelen konukların yanı sıra, Partimiz adına Xebat yoldaş bir konuşma yaptı. Kürdistan'ın genel durumunu özetleyen Xebat yoldaş, Irak Kürdistanı'ndaki katliam karşısında sessiz kalınmamasını, Kürt halkının haklı mücadelesine dayanışma gösterilmesi istendi. Tarihi katliamlar ve sürgünlerle dolu olan Pontuslardan dayanışma gördük.

14-18 Eylül tarihlerinde Atina'nın İrini ke Filias (Barış ve dostluk) stadyumunda EAR'nın (Yunanistan Sol Partisi) yapmış olduğu festivale partimiz adına katıldık. Beş gün süren festivalde resim ve kitap sergimiz çok ilgi gördü. Tüm standımızı izleyenlere Kürdistan'ın durumu ve Halepçe katliamı ile ilgili bilgi verdik.

21-25 Eylül tarihinde KKE-ES'nın (İç Komünist Partisi) gençlik örgütünün festivaline, 28 Eylül-2 Ekim tarihlerinde Pasok gençlik örgütünün festivaline ve 30 Eylül-2 Ekim tarihlerinde KODİSO örgütünün yapmış olduğu festivale TEVGER olarak katıldık. Açmış olduğumuz kitap ve resim sergisinin yanısıra, TEVGER imzasıyla basmış olduğumuz Kürdistan'ın içinde bulunduğu son durdumu içeren bildiriden 8 bin adet dağıttık. TEVGER amblemli Kahrolsun Sömürgecilik şiarlı yaka pulundan 10 bin adet basıp bu festivallerde kullandık.

7-9 Ekim tarihlerinde Girit adasının Xania şehrinde Pasok'un gençlik örgütünün yapmış olduğu festivale Partimiz adına katıldık. Resim ve kitap sergisinin yanısıra Halepçe katliamının Video kaseti ile KOMKAR'ın Newroz video kaseti büyük bir ilgi gördü. Sağlık Bakanı Manolis Sukulakis, İç Güvenlik Bakanı Sifis Volurakis'in konuşmalarından sonra Xebat yoldaş bir konuşma yaptı. Sözkonusu bakanlarla Avrupa Parlementosu PASOK milletvekili Xristo Papuci, Halepçe katliamı ile ilgili açmış olduğumuz imza kampanyası defterini de imzaladılar.

Festival süresince Ermeni Halk Hareketi, Kıbrıslı Kadınlar Hareketi, Şili Sosyalist Partisi ve TKSP olarak ortak bir basın toplantısı düzenledik. Basın toplantısına AGONAS ve XANİOTİKA NEA isimli mahalli gazetelerle, Girit radyosu genişçe yer verdi.

Atina/HEVAL

ASSUBAYLIK DA YOKSULLARA KAPALI..

Kısa süre önce bir iş nedeniyle Türkiye'nin Karlsruhe Konsolosluğuna uğramıştım. İlan tahtasında, assubaylığa alınacak kişilerle ilgili bir ilan dikkatimi çekti.

Assubay okuluna girmek için başvuracak gençlerde aranan özellikler arasında şunlar vardı:

* Türk olmak,
* Vücut yapısı düzgün olmak,
* Sağlam ve kusursuz olmak,
* Çirkin olmamak,
* Vücudunda yara izi olmamak,
* Kellik, yanık izi, renk bozukluğu, çiçek bozukluğu, kamburluk, düztabanlık, dilde pelteklik olmamak.. Ağır işitmemek, gözlük kullanmamak vb..

İzbe evlerde, kötü beslenen, düşe kalka büyüyen, türlü hastalıklara yakalanan, doktor yüzü görmeyen halk çocuklarının bu tür okullara girmesinin ne kadar güç olduğu ortada. Yani ne kadar zeki ve yetenekli olursa olsun, o genç; örneğin çocukluğunda çiçek geçirmişse bu okullara giremeyecek demektir. Anlaşılan subay okulları tümden bürokrat, subay ve zengin çocukları için.

Ancak insan halihazırda bazı şeylere bakıyor da, yukarıda yazılanların gerçekle hiçbir alakasının olmadığını görüyor. Örneğin bizzat Karlsruhe Başkonsolosunun kendisi: Dazlak kafalının biri ve bu yüzden de kendisine "muz" adını takmış işçiler. Bildiğim kadarıyla bu dış temsilciliklerde sorumlu mevkilerde çalışanların çoğu asker emeklileri. Çoğu da gözlüklü.

Bir assubaylık için bu kadar boylu boslu, yakışıklı, kusursuz insanlar aranıyor da, mesela başbakanlar da neden aranmıyor? Turgut Özal gibi tipik bir palyaçoya ne denir?

YORULMAZ / F. Almanya

"KÜRDİSTAN FİLARMONİ"NİN KONSERİ

12 Kasım 1988 tarihinde F. Almanya'nın Köln kentinde, "**Were Yarım**" adlı bir konser düzenlendi. Kürdistan Senfoni Orkestrası tarafından gerçekleştirilen konserin kompozitörlüğünü İran Kürdistanı'ndan **İqbal Hajabi** yaptı.

Konserde solist olarak; Marsiya Razazi, Henryk Jurczko, Nasser Razazi, Ludmilla Matters ve Yedi Alwand yer aldılar. Sanatçılar, Kürt müziğinden seçme örnekleri kalabalık bir koro eşliğinde kitleye sundular.

F. Almanya Kızıl Haç teşkilatı tarafından desteklenen konsere 2 bin dolayında bir kitle katıldı.

Mahmud

www.arsivakurdi.org

TERİTORYAL SAVUNMA...

(Baştarafı 1. sayfada)

olan **''kör koruculari''** adlı milis gücünü örgütledi. Terörle mücadele timleri aynı zamanda Avrupa ülkelerine sızdırılmış ve bu ülkelerde eylem yapmaktadır. Bunların eğitiminde İngilizler ve Almanlar Türk sömürgecilerine yardımcı olmaktadır.

Görülüyor ki bütün bu askeri ve sivil komandolar, bozkurtlar, toplum polisi, kontrgerilla, terörle mücadele timleri, köy koruculari herhangi bir dış düşmana karşı yurt savunması için değil, bu soyguncular ve zorbalar devletinin ezdiği, sömürdüğü Kürt ve Türk halklarının, emekçilerinin ve aydınların mücadelesini kırmak, kitle hareketini sindirmek için oluşturulmuştur ve bu amaçla kullanılmaktır.

Ne var ki düzen bunlarla yetinmiyor. devletin elindeki bunca bol ve çeşitli terör ve sindirme birlikleri yine de ihtiyacı karşılamıyor! Halkın direnci sürdükçe, hatta mücadele, kesinti ve duraklamalara rağmen yeniden ve daha büyük boyutlarda yükseldikçe rejimin de arayışları sürüyor.. O durmadan ve çılgınca yeni araçlara, yöntemlere, yeni terör örgütlerine başvuruyor. Son günlerde sahneye sürülen ''Teritoryal Savunma Birlikleri'' de işte bu türdendir.

Özal hükümeti bunu, savaş zamanında cephe gerisini savunmaya yönelik bir örgütlenme gibi göstermeye çalışıyor. Oysa bizzat az-buçuk sorumlu kimi politik çevrelerin ve emekli subayların da basına yansıyan görüşlerinden anlaşıldığı üzere, bu girişim de tümüyle kentlerde kitle hareketlerini, rejime karşı direnişleri, Kürdistan'da ise Kürt halkının muhtemel direnişlerini, partizan eylemini bastırmak içindir.

Hazırlanan yasa tasarısına göre halk bu iş için örgütlenecek. Oluşturulacak yerel savunma birliklerinde 18 yaş ile 60 yaş arasındaki tüm yurttaşlara görev verilebilecek. Bu kişiler yılda belli bir süre askeri eğitim yapacaklar. Bu ''yerel savunma birlikleri'' emir ve komuta zinciri ile silahlı kuvvetlere bağlanacak.. Bunlar yalnız savaş döneminde değil, barış döneminde de ''ülke bütünlüğü'', ''halkın güvenliği'' için ve ''ihtiyaç'' görülen durumlarda kullanılacak..

Rejimin bu birlikleri, toplum polisini ve köy koruculari kullandığı gibi kullanacağına kuşku yoktur. Bu örgütlenmeyle o, aynı zamanda, faşist bozkurtlar benzeri ''devlete yardımcı'' sivil güçleri resmileştiriyor ve çerçeveyi genişletiyor, sıradan vatandaşı da korucu ve asker haline getiriyor. Bu girişim toplumu, bugüne kadar görülmemiş derecede ve toptan militarize etmek demektir. Faşist rejim, 12 Eylül'ün generalleri yıllardır toplumu kışlaya çevirmek için çaba göstermekteydiler. Şimdi, hem de sözde sivilleşme yanlısı Özal hükümeti döneminde, toplumun militarizasyonu yönünde işte böylesine bir adım daha atılıyor.

Bu birlikler için düşünülen görevlerden biri de istihbarat yapmaktır. Böylece rejim muhbir ağını daha da resmileştirip yaymak istiyor. Geçmiş dönemde, adına ''sivil savunma'' denen örgütlerde görevli kadroların nasıl bir ihbar çarkı kurdukları düşünülürse, şimdiki girişimin niteliği daha iyi anlaşılır.

Bu nedenle, Demirel gibileri bile bu girişimi ''garip'' ve gereksiz buluyorlar. Onlar, iktidarın bunu muhalefete karşı kullanacağı endişesindeler. Ne var ki, sözde sosyal demokrat lider İnönü, pekçok olayda olduğu gibi bunda da ''garip'' bir vurdumduymazlık örneği sergiledi. O, birçok subayın bile, düşünce özgürlüğünün olmadığı bir ülkede muhaliflere karşı kullanılacağını düşünerek ''tehlikeli'' buldukları bu girişimle ilgili olarak şöyle diyor:

''Ekonomiye yük getirmeden uygulanabilir''..

Bay İnönü, yalnız kırkından sonra saza başlamanın değil, aynı zamanda burjuva devlete sadakatın ve kapıkulluğunun dörtbaşı mamur bir örneğini daha veriyor. Demokrasi konusunda birkez daha sınıfta kalıyor. Demirel kadar bile, bizzat burjuva muhalefete de yönelik tehlikenin farkına varamıyor.

Bu gidişle yeni bir darbeye de gerek kalmayacak! Toplum, generallerin ''hazırol! Rahat!'' komutlarıyla yaşar hale geldikten ve sosyal demokrat geçinen liderler bile bu denli bir militarizme evet dedikten sonra darbeye neden gerek olsun?.

DEVLET TERÖRÜ ...

(Baştarafı 5. sayfada)

rasında Batı kamuoyuna şirin görünmek için Türkiye'de idam cezasının kaldırılabileceğini söyledi. Doğru, idamları zaten bu şekilde yaptıktan sonra, ayrıca yasalarda ona yer vermenin ne gereği var?.

Türkiye'de bir süredir, dış kamuoyunun tepkileri gözönüne alınarak idam cezalarının infazı erteleniyor. Bu, Evren gibilerini öfkelendiriyor. Ama rejimin buna karşılık daha pratik yollar bulduğu, rejim karşıtlarını birçok durumda yakalandıkları yerde ''terörist'' gibi göstererek ve çatışma süsü vererek kurşuna dizme yönteminin izlendiği sır değildir. Bu arada, sıradan insanların da payını aldığı görülüyor. Böylece devlet terörü herkesi tehdit ediyor.

Bu olayla ilgili olarak kamuoyunu yatıştırmak için sözde soruşturma açıldı. Ama bir süre sonra bu olayın da hasıraltı edileceğine ve katil polislerin aklanacağına, hatta terfien başka yerlere atanacağına kuşku yok.

Bu terör ve cinayet odakları dağıtılmadıkça, sorumlulardan ciddi biçimde hesap sorulup cezaları verilmedikçe sözkonusu devlet terörünün ve insan avının durması beklenemez. Aksine, terör odakları eylemlerini daha da yayacaklardır.

SAHAROV'UN ABD...

(Baştarafı 11. sayfada)

sözetmiş ve aynen şöyle demiş: ''İki yıl önce Gorki'de sürgünden Moskova'ya döndüğümde özgür bir insan oldum.'' Bu ikisinin ise çok ayrı şeyler olduğu ortada. Ama anlaşılıyor ki Cumhuriyet'in habercisi, belki de sayfa görevlisi, ya da bir başka sorumlusu, okuyucuyu yanıltan ve Saharov'u bile olduğundan daha da Amerikancı ve anti-Sovyet gösteren bu başlığı uyduruvermiş.. Beyin yıkama çarkı elbet Türk burjuva basınında, hatta en ileri bilinende bile iyi çalışıyor!

Ama doğru olan yine de, aynı gazetenin köşe yazarı İlhan Selçuk'un sözleridir: Sağdan sola doğru değişenler, insanlık yaşamında ileri değil, geri gidiyorlar. ''ruhuyla dört ayaklı'' oluyorlar..

Kapitalizmin rengarenk perdeleri, boyaları, reklam gösterileri ancak budalaları etkiler. Onun temel nitelikleri ise sömürü ve baskıdır, egoizm ve savaştır. İyi yürekli, bilinçli ve sorumlu bir insan böyle bir rejimden yana olamaz.

Evet, sosyalizmin çevresindeki kuşatma bugün de bitmiş değil. O, geçmişin, yalnız ekonomide ve sosyal yaşamda değil, insan bilincinde de bıraktığı -belki de bu ötekilerden daha önemli- derin izlerden dolayı nice sorunlarla cebelleşerek, inişli çıkışlı biçimde, ama sonuçta yükselen bir eğri izleyerek ileri doğru gelişiyor. Sosyalizm, kuşku yok, insanlığın geleceğidir. İnsanlık kapitalizmi geride bırakmadan hayvansal geçmişi, vahşi içgüdüleri ile bağını koparamaz.

www.arsivakurd.org

SAĞDA DERİNLEŞEN ..

(Baştarafı 9. sayfada)

Altmış yılı aşkın süredir yasaklı olan TKP, tam da şu 12 Eylül rejimi döneminde, sekiz yıldır, daha önce görülmemiş derecede bir azgınlıkla hertürlü sol ve ilerici hareketin kökünü kazımaya çalışan bu rejim daha ayaktayken legale çıkmaya yöneldi.

Yasaklar, besbelli, yalnızca TKP veya TBKP için değil, tüm sol, hatta tüm ilerici, yurtsever örgütler için sözkonusu. Yasaklar işçi sınıfı, tüm çalışanlar, Kürt halkı için sözkonusu. Böyle bir aşamada bu yasakları boşa çıkarmak, bendin üzerinden aşmak için iç ve dış koşullar yeterince olgunlaşmış mı? Açık ki, sözkonusu yasaklar esas olarak iç dinamiklerle, kitle gücü ile aşılabilir. Oysa, 12 Eylül'ün ardından kitle gücü, 12 Eylül öncesine oranla zayıflamış, devrimci ve demokratik örgütler önemli kan kaybına uğramışlardır. Şu anda salt kendi örgütlenme düzeyi ve kitle gücüyle solun bu duvarları aşamayacağı, bunun için yığınlar içinde örgütlenme ve daha çok güç biriktirme gereği ortada. Bu ise, aynı zamanda baskı ve sömürü rejimine karşı yığın eylemini yükselterek yapılabilir. Çelişkilerin bu denli keskin, sömürü ve baskının bu denli canlı olduğu bir ortamda koşullar bunun için son derece elverişlidir. Kaldı ki, legalite bir amaç değil araçtır. Salt legale çıkma uğruna sömürü ve baskı rejimine karşı mücadele ertelenemez, ılımlılaştırılamaz.

TKP ve TİP'in (yeni haliyle TBKP'nin) yaptığı budur. Bu örgüt legaliteyi önüne, öteki ve temel görevleri gölgeleyen bir amaç gibi koymuş, rejimi liberalleştirme, onunla uzlaşma adına ona karşı muhalefeti göstermelik bir düzeye indirmiştir. Bu iki örgütün uzunca bir süreden beri izlediği propaganda ve eylem çizgisine dikkat ediniz: Bunda rejime yönelik etkili, ciddi bir teşhir çabası bile yoktur. Ve şimdiki haliyle TBKP ülkedeki yeni duruma, derinleşen çelişkilere, emekçi kitlelerin büyüyen hoşnutsuzluğuna ve eylem eğilimine dikkat etmiyor bile. O bu durumu adeta görmezlikten geliyor.

Bunun en başta, şu anda sıkışık durumda olan, patlak vermesi muhtemel kitle direnişlerinden ürken Evren-Özal ekibine yaradığı açık değil mi?

Biz bu politikanın TBKP'nin legale çıkmasına bile hizmet edebileceği kanısında değiliz. Kaldıki, faşist çark parçalanmadan, demokrasinin yolu kitle mücadelesinin güvenlikli gücüyle açılmadan, 12 Eylül rejiminin sahipleri tarafından kabul görecek ölçüde ''uzlaşan'', ''ılımlı'' hale gelen bir örgüt işçi sınıfı ve toplumun öteki sömürülen, baskı gören kesimleri bakımından ne ifade edecektir?

TBKP'nin sözcüleri, onun legale çıkmasını demokrasinin bir önkoşulu gibi gösteriyorlar. Diğer bir deyişle, TBKP legale çıkarsa, diğer yasaklı güçler için de yol açılır ve ülkede demokrasi yönündeki süreç hızlanır diyorlar. Oysa legal çalışma hakkının kazanılması, demokrasi mücadelesinin başarısının nedeni değil, ancak sonucu, ürünü olabilir.

Evren-Özal diktatörlüğü hem demokrasi yönünde adımlar atılmasına karşı inatla direniyor, 12 Eylül'ün faşist baskı çarkını, kurumlarını pervasızca işletmeye devam ediyor, hem de muhalefet güçlerini bölüp parça parça teslim almak için ustaca taktikler izliyor. Buna karşı dikkatli olmak devrimci ve demokrat geçinen herkesin görevidir. Çelişkilerin yoğunlaştığı ve halk yığınları arasında hoşnutsuzluğun büyüdüğü Türkiye ve Türkiye Kürdistanı koşullarında devrimci ve demokratik güçlerin taktiği ''ulusal uzlaşma'' türünden kitle mücadelesini iğdiş eden yöntemler değil, rejimin bunalımını derinleştiren mücadeleci yöntemler olmalıdır.

TKP 12 Eylül öncesinde olduğu gibi, bugün de talihsiz bir noktadadır. O, 12 Eylül öncesinde yükselen devrimci durumu görmedi ve bunun gereklerini yapmadı, örneğin sol güçlerin birliğinden yan çizdi; bugün ise, yine ülkede bunalımın arttığı bir aşamada, legaliteye çıkma uğruna egemen sınıflarla uzlaşma politikası izliyor ve bu da kitle mücadelesini olumsuz yönde etkiliyor.

HADDİNİ BİLMEZ...

(Baştarafı 10. sayfada)

işte kullanmaya çalıştılar. Bize gelince, PKK'ya bakışımız bellidir, on kez yazılanı tekrarlamak gerekmez. Şu kadarını söyleyelim ki, PKK yurtsever harekete ciddi zararlar veren ve onunla birliğin, ortak çalışmanın önüne de bir engel olarak çıkan kimi yanlış politikalarını terk ettiği zaman, yurtsever güçlere dostça yaklaştığı zaman biz onunla görüşebiliriz, ''aynı masaya'' oturabiliriz ve ''ortak iş'' yapabiliriz. Bunun için bir başkasının bizi ''zorlaması'' hiç gerekmez. Biz sorumluluğunun bilincinde olan devrimcileriz, Kürt yurtsever hareketinin doğru bir kanalda birliğini sağlamak için çaba göstermek bizim görevimizdir. Ama ilkesiz de değiliz. PKK ile balıklama ''Direniş Cephesi'' kurup, sonra da eli yanmış gibi herkesten önce ''cepheden'' kaçan biz olmadık..

Bay Taner, TEVGER'i Talabani yanlısı örgütlerin bir birliği gibi gösterdiken sonra, KDP'nin de ''kendisine yakın'' Kürt örgütlerini biraraya getirebileceğinden söz ediyor. Böylece de Kürt örgütlerinin ilişkilerinin bir cahili olduğunu ortaya koyuyor. Çünkü söylediklerinin ne birinci, ne de ikinci bölümü doğrudur. Biz kendi hesabımıza, hem KYB, hem de Irak KDP ile dostuz. Kaldı ki TEVGER, şu anda kendi saflarında olmayan Türkiye Kürdistanı'ndan diğer yurtsever örgütleri de birliğe kazanmak için isteklidir ve çaba gösteriyor. Durum böyleyken, Taner gibilerinin örgütler arasına zoraki setler çekme çabaları hoş ve dostça değil. TEVGER, ve Partimiz, bizzat Bay Taner'in örgütüyle de dostça ilişkiler ve dayanışma içinde olmak istiyor.

Bay Taner, Kürt örgütleri için tam bir genelleme yaparak, Kürt yurtsever hareketini, Kürt halkının ''eğilimleri ve ihtiyaçlarını'' hesaba katmamakla, mücadelede dış güçlere bel bağlamakla ve ''devletler arası pazarlıklara'' birinci dereceden önem vermekle suçlarken de aynı şekilde ezbere konuşuyor ve Kürt yurtsever örgütlerine karşı saygısız bir dil kullanıyor. O, belli ki, örneğin TKSP'nin yayınlarını izlememekte veya okuduğunu anlamamaktadır. O, Tevger'in kuruluş bildirisini ve programını okuma, en azından dikkatle okuma zahmetine bile katlanmamıştır. O, Kuzey Kürdistan'da oluşturulan birliği, Irak Kürdistanı örgütlerinin ''ekseninde'', ya da ''Talabani'nin tavsiyesi'' ve çabasıyla oluşmuş gösterirken de aynı şekilde saçmalıyor, çeşitli örgütler arasında daha 1978 yılından bu yana süregelen birlik çalışmalarını hesaba katmıyor.

Bay Taner'in ''kendi'' burjuvazisi de Kürt hareketine aynen bu gözlüklerle bakıyor. O da halkımızın mücadelesini hep ''kökü dışarda'' göstermek istiyor ve kendi ihtiyaçları ve insiyatifi ile hareket edebilmeye yetenekli olduğunu düşünemiyor, buna gönlü varmıyor.

Biz, herşeye rağmen, Bay Taner'e biraz mütevazi olmasını, bir hoca edasıyla Kürt hareketine ders verme yerine, öncelikle onu anlamaya çalışmasını öneririz. Ayrıca, geçmişten birazcık ders almalı. Sorumsuzca itham etmeler, kara çalmalar yerine, örgütler arasında dostça ilişkilere, dayanışmaya ve birlikte çalışmaya hizmet eder bir tutum izlemek, devrimci harekete de, devrimci niyetler taşıyan herkese de daha yararlı olur.

TEVGER GYK BİLDİRİSİ..

(Baştarafı 1. sayfada)

rildi. Yüzbin dolayında insanımız ise ancak Türkiye ve İran sınırlarını aşarak kurtulabildiler.

Zorba ve kanlı Saddam rejiminin halkımıza karşı tam bir jenosid uyguladığı açıktır ve bu iğrenç saldırı 20. Yüzyıl'ın son çeyreğinde, tüm dünyanın gözleri önünde cereyan etmektedir.

Biz, her halk gibi kendi ülkesinde özgür yaşamaya hakkı olan ve bunun için yıllardır çetin bir mücadele yürüten halkımıza yönelik bu ağır saldırı karşısında susan, herhangi bir tepki göstermeyen sosyalist ülkelerin tutumunu üzüntü verici buluyor ve bir talihsizlik olarak değerlendiriyoruz. Bu tutum, aynı zamanda onların nükleer, kimyasal ve öteki kitlesel yıkım silahlarına karşı yürüttükleri mücadele ile de bağdaşmıyor.

Biz, Kürt halkına karşı sözkonusu soykırımı ve kimyasal silah kullanılmasını gizlemeye çalışan ve kanlı Saddam rejimine arka çıkarak tam çirkin bir şovenizm örneği veren Arap Ligası'nın tutumunu çirkin buluyor ve protesto ediyoruz.

Birkez daha dünya kamuoyunu Kürt halkına ve aynı zamanda insanlığa karşı işlenen bu suça gerekli tepkiyi göstermeye çağırıyoruz. Uluslararası kuruluşlar, en başta Birleşmiş Milletler Örgütü, tüm öteki insan hakları yanlıları bu cinayetleri mahkum etmeli, Kürt sorununu gündeme almalı ve halkımızın haklı mücadelesine destek vermelidirler.

Kürt halkının kurtuluş savaşı Irak-İran savaşından çok daha eskidir. Bugün de halkımız hakları ve özgürlüğü için direnişini bu çetin koşullara rağmen yiğitçe sürdürüyor. Halkımızın hakları verilmeden bölgede adil bir barış sağlamak hayal olur. Barışa en çok yıllardır yanıp yıkılan Kürdistan'ın ihtiyacı var ve halkımız için barış, bağımsızlık ve özgürlükle eştir.

Kürt halkının meşru temsilcilerinin şu anda Cenevre'de sürmekte olan barış görüşmelerine katılmaması ciddi bir eksikliktir.

Türk hükümeti ise kimyasal silahlardan kaçarak Kuzey Kürdistan'a sığınan mültecilere savaş esiri muamelesi yapıyor, onlara politik iltica hakkı tanımamakta ısrar ediyor. Bu insanlar, etrafları telörgülerle, asker ve polis kordonuyla çevrili olarak yöre halkından (Kuzey Kürdistan halkımızdan) da tecrit edilmişlerdir. Sömürgeci Türk devleti onlara düşmanca davrandığı ve yardım etmediği gibi, halkın, iç ve dış yardım kuruluşlarının yardım etmesini de önlemektedir. Bu insanlar çok zor koşullardadırlar ve bastıran kış onlar için bir toplu kırım demek olacaktır.

Türk rejimi onları biran önce başka ülkelere göçe zorlayıp başından atmaya çalışıyor. Birkısmı daha şimdiden zorla İran'a gönderildi; hatta binlercesi Irak'a, cellatların eline teslim edildi.

Tevger, ulusal ve uluslararası düzeyde yurtsever, demokrat, hümaniter kişi ve kuruluşları, bu insanlara mülteci statüsünün uygulanması, düşmanca davranışlara ve teröre son vermesi, gereken yardımların yapılması için Türk hükümetine baskı yapmaya ve çaba göstermeye çağırır.

Türkiye'de sekiz yılı aşkın süredir süngü zoruyla uygulanan ''kemer sıkma politikası'', ekonomide rejimin sahiplerinin beklediği iyileşmeyi sağlıyamadı. Enflasyon oranı, geçmiş yıllara göre düşme bir yana, 1988 yılında yüzde 100'e doğru tırmanmaktadır. Hükümetin aldığı sözde tedbirlerden biri yatırımları azaltmak, bir başkası zam furyasını sürdürmektir. Bu ise zaten yüzde yirmi dolaylarında olan işsizlik oranını daha da yükseltecek ve emekçileri daha büyük bir açlığa itecektir.

İzlenen ekonomi politikası yalnızca iç ve dış tekellere, bir avuç vurguncu ve sömürücüye yaramaktadır. Bu politika ancak süngü gücüyle yürütülebilirdi ve bugün de öyledir.

Sözde demokrasiye geçme palavralarına karşılık bugün de cezaevleri onbinlerce politik tutukluyla dolu ve rejim yenilerini yapmaya hazırlanıyor. İşkence ve baskı çarkı karakollarda ve zindanlarda amansızca işlemeye devam ediyor. Bu nedenledir ki son dönemde cezaevlerindeki kaynaşma doruğuna varmıştır. Açlık grevleri, direnişler Türkiye'de ve Kürdistan'da bir uçtan bir uca yayılıyor. Bir yandan, Evren zorbasının ağzından, idam cezasının kaldırılabileceği ileri sürülüp Batı dünyasında prestij kazanmaya çalışırken, diğer yandan polis ve komando insanları gördüğü yerde avlıyor; onları, gözaltına, sorgu suale gerek kalmaksızın kurşuna diziyor.

İşçiler, öğrenciler, aydınlar üzerindeki terör çarkı işlemeye devam ediyor. Sosyalist basın yayın organlarına yönelik terör bunun kanıtı. Polis bu yayın organlarının merkezinde karakol kuruyor, önüne geleni gözaltına alıyor, onlara hakaret ve işkence ediyor.

Kürdistan'da ise ayrıca olağanüstü hal, Bölge Valiliği uygulaması, halkımıza yönelik azgın terör, kitlesel tutuklamalar bugün de, hızından birşey yitirmeksizin devam etmektedir.

Türkiye'de rejim, hem de dünyamızın bir yumuşama sürecine girdiği bir zamanda, yumuşamak şurda kalsın, giderek daha çok militarize olmaktadır. ''Teritoryal savunma sistemi'' denen yeni girişim bunun somut örneğidir. Bir milyona yakın bir ordu ve geniş polis gücüyle donatılmış olan rejim bununla ve adına ''Kontrgerilla'', ''komando'', ''terörle mücadele timleri'', ''köy koruculuğu'' denen tüm öteki özel terör birlikleriyle yetinmiyor, tüm halkı asker ve polis haline getirmeye çalışıyor. Bu yeni girişimle de amaçlanan Kürt ve Türk halklarının ulusal kurtuluş ve demokrasi yönündeki mücadelesini önleyici yeni bentler, tuzaklar oluşturmaktır.

Kürt halkının nihayi kurtuluşu, bağımsız ve demokratik Kürdistan için mücadele eden TEVGER, bu aşamada, Kürt ve Türk emekçilerini, halklarımızın tüm yurtsever, demokrat, ilerici güçlerini faşist rejimin sözkonusu açlık ve terör politikasına karşı ve şu acil istemler için mücadeleye çağırır:

- Zindanlar boşalsın, politik tutuklulara özgürlük!
- İşkenceye, baskıya, kötü muameleye son!
- İdam cezası kaldırılsın!
- Sosyalist ve yurtsever basın üzerindeki teröre son!
- 141,142 ve 163'e ve diğer tüm anti demokratik yasalara hayır!
- Herkese tam ve koşulsuz örgütlenme özgürlüğü!
- Kürt dili ve kültürü üzerindeki baskılara son!
- Kürdistan'da Bölge Valiliği kaldırılsın, olağanüstü hale son!
- Köy koruculuğu kaldırılsın!
- ''Teritoryal Savunma'' ve benzeri militarist girişimlere hayır!
- Zamlara dur diyelim! Evren-Özal ekibinin açlık ve terör politikasına hayır!

Tevgera Rızgariya Kurdıstan
Kasım 1988

www.arsivkurdi.org

ŞU DÜNYANIN GARİP İŞLERİ..

E. HAVİN

Avusturya cumhurbaşkanı Kurt Waldheim, Kuveyt'e yaptığı resmi geziden dönerken, sözde gayriresmi olarak İstanbul'a da uğradı ve Kenan Evren'le görüştü. Bu nedenle bazı çevreler, ABD ve öteki ülkelerdeki Yahudi lobileri kıyameti kopardılar. Kenan Evren'in, bir "savaş suçlusu" dedikleri Waldheim'la görüşmemesini istediler.

Bilindiği gibi, Waldheim'a ilişkin suçlama, onun cumhurbaşkanlığı adaylığı sırasında yapıldı. Waldheim'ın, 2. Dünya Savaşı sırasında Alman ordusunda teğmen olarak görev yaparken Yugoslavya'da Nazilerin işlediği suçlara katıldığı ileri sürüldü. Waldheim ise, o dönemde bir teğmen olarak, aynı durumdaki binlerce insan gibi zorunlu olarak görev yaptığını, Nazilerin yaptıklarına karşı çıkmanın ancak yaşam pahasına mümkün olduğunu, kendisinin bu yürekliliği gösteremiyenlerden biri olduğunu söyleyerek bir çeşit özeleştiri yaptı. Ancak bu sözler de ona yönelik kampanyayı yatıştırmaya yetmedi.

Waldheim'ın bir savaş suçlusu olup olmadığı tartışılabilir elbet. Garip olan bu değil. Tarihçiler bu işi epeydir karıştırıyorlar ve belgeler arıyorlar. Belki de Waldheim'ın eli kirlidir. Ama garip olan asıl Kenan Evren'in durumu. Bay Evren'in kanlı eli ne zamandan beri pirupak olmuştur? Waldheim eğer 43-45 yıl önce Yugoslavya'da Alman ordusunun kirli uygulamalarına karışmışsa ve aradan geçen bunca zamana, yaptığı Birleşmiş milletler Genel Sekreterliği'ne rağmen bugün böylesine hesap vermek durumunda kalıyorsa, Bay Evren daha dünkü kanlı cuntanın -hem de sıradan bir teğmeni değil- şefi, bir numaralı adamı, yani Hitleri değil midir? Üstelik Waldheim, tümüyle demokratik bir seçim sonucu, tümüyle demokratik bir ülkeye Cumhurbaşkanı seçilmişken, Bay Evren kendisini, özgürlüklerin gaspedildiği bir ülkeye süngü zoruyla cumhurbaşkanı seçtirmiş değil midir?

Ta İstanbul'a kadar gelip "Sayın Evren, Waldheim'ın kanlı elini sıkma!" diye slogan atıp pankart açanlar, faşist bir ülke ve faşist bir lider mi arıyorlar? O zaman bir baksınlar bakalım hangi ülkede düşünceler yasak, hangisinde kitaplar yakılıyor, hamur ediliyor, hangisinde zindanlar politik tutuklularla dolu, hangisinin karakollarında, kışlalarında, zindanlarında, hatta sözde mahkemelerinde çığlıklar yükseliyor? 1915'lerde Ermeni halkına yapılanlar ve o günden önce ve sonra Kürt halkına yapılanlar, yapılmakta olanlar, Hitler'in Yahudilere yaptığından çok mu farklı?

Ve insan bütün bunlara bakınca, acaba, "Sayın Waldheim, Kenan Evren'in kanlı elini sıkma!" diye haykırarsa çok daha doğru ve yerinde olmaz mı?..

Durum, hangi yönden baksanız, garip olmaktan da öte, bir komediyi andırıyor.

Örneğin, şu Waldheim'la uğraşanlar, şu sözde "Nazi karşıtları", bu işe adı karışan Yahudi lobileri gerçekten Nazilerle mi uğraşıyorlar, ırkçılara, demokrasi düşmanlarına karşı bir savaş mı veriyorlar? Böyle olduğuna inanmak güçtür. Bu, Federal Alman Cumhuriyeti'nde, pekçok kilit noktada görev alan ve görevlerini bugüne kadar sürdüren sivil ve asker nice Nazinin varlığından bellidir. ABD istihbarat servislerine, silah teknolojisine ve öteki kurumlarına alınıp korunan nice Naziden, savaş suçlusundan bellidir. Yenilgi kapıyı çalınca yurt dışına geçip özellikle Latin Amerika ülkelerine postu seren, karşı devrimci çeteler örgütleyen, uyuşturucu madde ve silah kaçakçılığıyla uğraşan eski SS subaylarının konforlu ve özgür durumundan bellidir. Bu eski katillerden birinin ya da ötekinin zaman zaman yakayı ele verdikleri, mahkeme karşısına çıkarıldıkları oluyor; ama bu, adeta zevahiri kurtarmaya yarıyor ve denizde damla olarak kalıyor. Gerçek şu ki, kapitalizm sözkonusu savaş suçluları içinde bir avuç insanın yargılanıp mahkûm edilmesine göz yumsa da, onların büyük kitlesiyle uzlaştı, onları korudu, onların "yeteneklerinden" yararlanmayı sürdürdü. Bu, bir anlamda doğal sayılmalıdır. Çünkü faşist de olsalar, kasap da olsalar kapitalist dünyanın bir parçasıydılar. Özellikle, anti-komünizmin doruğa vardığı savaş sonrası dönemde bu azgın kurt köpeklerine gerek vardı.

Bugün Batı dünyası, Waldheim'a karşı koparılan gürültünün ardından onu adeta afaroz etmiştir. Hiçbir ülkeye çağrılmıyor ve hiçbir ülkenin devlet başkanı da Avusturya'yı ziyaret etmiyor. ABD bu işin başını çekiyor. Sözde Nazi karşıtlığı, demokratlık, insan hakları yandaşlığı gibi, kapitalizmin egemen çevrelerinin, sözcülerinin dilindeki sahte perdeleri kaldırırsanız bu tutumun iki nedeni var: Birincisi, Batı dünyası bu tür jestlerle günah çıkarıyor, geçmişteki korkunç suçlarını kimi günah keçilerine yükleyip işin içinden sıyrılmak istiyor; ikincisi ise, siyonizmin, Yahudi lobilerinin gönlünü hoş ediyor. Çünkü bu sonuncular, Batı dünyasında ekonomik açıdan olduğu kadar -ve bunun sonucu olarak- basın yayın ve propaganda alanında da büyük güçleri ellerinde tutuyorlar.

Ama açıktır, kırk beş yıl önceki Teğmen Waldheim'ın suçlarını eşeleyenler, beş yıl önceki Orgeneral Evren'in, bugün hala sürmekte olan suçlarına aldırış bile etmiyorlar. Üstelik bu adam, bir ülkede zaten yarıbuçuk varolmayan demokrasiyi de boğazlamış, faşist bir rejim kurmuştur. Onun döneminde yüzbinlerce insan işkence çarklarından geçmiş, yüzü aşkın insan bu çarklarda katledilmiş, yüzlercesi ise görüldükleri yerde , sorgusuz sualsiz katledilmiştir. Üstelik bu adam bu işleri yaparken sözkonusu çevrelerin tam desteğini almıştır. Türkiye'de 12 Eylül Cuntası, NATO planının bir ürünü olarak işbaşına getirilmiştir. Batıdaki egemen çevreler, bu işteki kendi rollerini gizlemek ve ele güne karşı demokrat görünmek için bir süre Evren zorbasının ülkelerini ziyaret etmesini uygun görmediler. Ama son üç yıldır ki onu ziyaret ederek ve kendi ülkelerine davet ederek onurlandırma yarışı içindeler.

Waldheim ise, yalnızlığını kırmak için böylesi bir faşist diktatörden medet ummakla kendisi ve ülkesi bakımından hiç de hoş olmayan bir durum yaratmıştır. Şu işe bakın ki Türkiye gibi, bugün de zindanlarında binlerce politik tutuklunun yattığı, açlık grevlerinin zincirleme sürdüğü, Kürt halkı üstünde Nazi türü bir devlet terörünün estiği bir ülkenin basını bile, Waldheim'ın ülkede durak yapmasına izin verildiği ve onunla bir "nezaket görüşmesi" yapıldığı için hükümeti ve Evren'i eleştiriyor!

Şu dünyanın garip işleri.. Herşey nasıl da tersine dönmüş, birbirine karışmış.. Oysa şu slogan ve şu pankart çok daha uygun değil mi: "SAYIN WALDHEİM, EVREN'İN KANLI ELİNİ SIKMA!"